

Midnattsropet

Nr 1-2 • årg. 16 • pris kr 2: 75

Maranata • Du vår Herre kom!

EKUMENIKEN I SVERIGE

Läs om:

- infiltrationen
- organisationerna
- ledarna
- historiken
- bidragen

— Har pingströrelsen,
Svenska kyrkan och
Katolska kyrkan samma
kristusbild?

BERTIL PAULSSON

svarar på sid 6

ARNE IMSEN:

— Leder en väckelse till
beroende av statlig
assistans för att klara
bärarnas finanser?

sid 4

LEWI PETHRUS 1927:

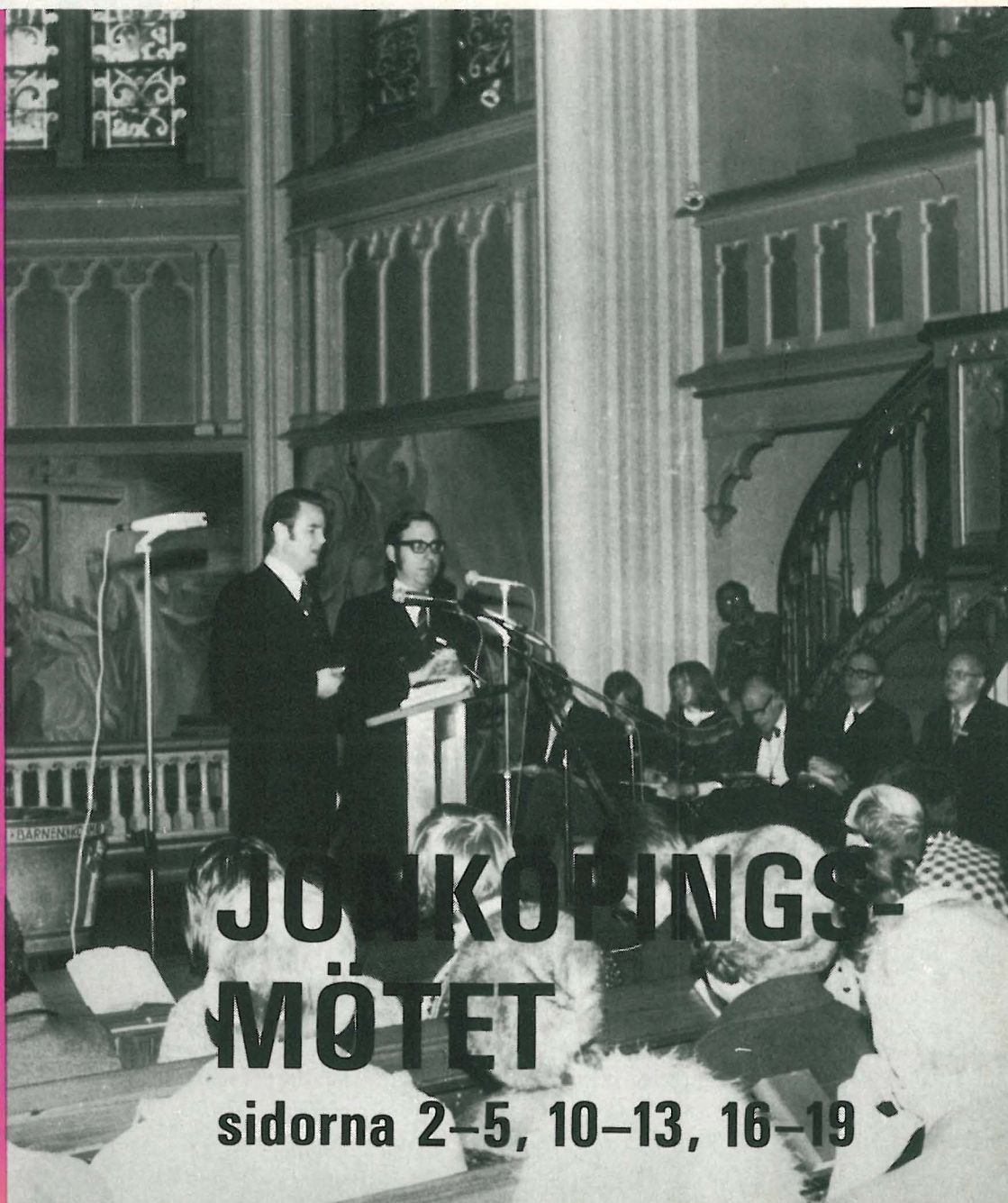
— Den dag vi givit efter för
alliansivrarnas hänsynslösa
påtryckningar har
pingstväckelsen fått sin
dödsdom.

sid 12

BO HÖRNBERG:

— värd för
Jönköpingsmötet:
— Vi är med för att tjäna,
inte styra.

sid 10

JÖNKÖPINGS- MÖTET

sidorna 2-5, 10-13, 16-19

Per Arne Aglert, Gösta Hedberg och Olof Djurfeldt — tre samarbetsingenjörer inför Jönköpingsmötet.

Presskonferens inför FKR -76

BEHÖVER PINGSTRÖRELSEN FRIKYRKORÅDET?

Midnattsropet:

Jag vill ställa några frågor till Olof Djurfeldt angående pingströrelsens engagemang. Är Sveriges frikyrkoråd en nödvändig organisation?

Olof Djurfeldt:

Vi har ju aldrig anslutit oss till Sveriges Frikyrkoråd. De som är anslutna får väl svara på den frågan.

MR:

Är den nödvändig för pingströrelsen?

Djurfeldt:

Eftersom vi inte anslutit oss till den, har vi ju ansett oss kunna leva utan den.

MR:

Men i år är det ju första gången pingströrelsen deltar med delegater i den här konferensen, tillsammans med katolska kyrkan, som också inbjudits. Hur ser man på det?

Gösta Hedberg:

Det är en väsentlig skillnad! Får jag lägga mig i det här?

Djurfeldt:

Ja, gör det!

Hedberg:

Pingströrelsen finns ju med genom de

Fria Kristna Samfundens Råd, där den lokala församlingen får reagera på den inbjudan som går ut, under det att den katolska kyrkans biskop är inbjuden som gäst att närvara.

MR:

Pingströrelsen ansåg ju förr att församlingar som engagerade sig i allianser och ekumenik var avfälliga. Attityden har alltså förändrats nu?

Djurfeldt:

Ja, det går väl inte att beskriva pingstförsamlingarnas attityder riktigt så som du har gjort. Det har ju alltid förekommit samarbete i olika former fastän församlingarna ofta har varit avvisande till vissa former av alliansmöten och annat, om man inte upplevt att de här har lett fram till något evangeliskt försvarbart resultat.

Nya möjligheter till kontakt

Ekumeniken kan medföra att man klättrar upp på muren och är extremt försiktig med att tala om det som man egent-

ligen innerst inne anser väldigt väsentligt. Den typen av ekumenik har vi alltid varit rädda för.

Jag tycker att något har vuxit fram under de senaste åren som vi ska tacka Gud för. Den karismatiska väckelsen, med för pingstvännerna centrala erfarenheter har spritts in i nya kretsar. Det kan inte undgå att skapa nya möjligheter till kontakt. Och ingen kan vara intresserad av att isolera sitt budskap. Dessutom tror vi att man, när man kan mötas i ärlighet och uppriktighet och gemensam längtan att få möta Gud, kan hjälpa varandra. Det vore fel av pingstvännerna att säga att vi har ingenting att lära av andra.

MR:

Hur har delegaterna utsetts när nu inte pingströrelsen har samfundsbildning?

Djurfeldt:

Den lokala församlingen i Jönköping har stått för arrangemangen. Om jag förstått rätt, så är det på dess förslag de har utsetts. Det finns alltså inte någon central organisation inom pingströrelsen som har plockat ut dem, utan det är Filadelfiaförsamlingen i Jönköping som har

Presskonferens i SMF:s styrelserum. Stora oljemålningar av hedervärda pionjärer på väggarna. Några styrelseledamöter från olika religiösa sammanhang svarar på frågor om FKR i Jönköping. Några medarbetare från MR ställde en rad frågor, med tanke på väckelsehistoria och -framtid.

Svaren kunde ha hedrat vilken realpolitiker som helst:

— När det gäller våra relationer som kristna i det här samhället, så måste vi uppträda gemensamt om vi ska få någon makt med samhället och göra något som väcker respekt och har något inflytande, sa baptistpastorn Per Arne Aglert.

plockat ut dem efter sin breda kontaktyta inom pingstväckelsen.

Aglert:

Man kan säga att pingströrelsens delegater representerar när de kommer, sina församlingar, och ingenting annat.

MR:

Majoriteten av pingstvännerna, vet man var de står i den här frågan? Finns det någon undersökning som visar det?

Djurfeldt:

Nej, det finns det givetvis inte.

Folket avvaktande

MR:

Vad tror du personligen? Är det positivt eller negativt?

Djurfeldt:

Jag skulle tro att man håller sig avvaktande, som man ofta gör då det är något nytt, och jag är inte beredd för egen del att innan jag varit på mötet och tagit del i det, komma med några speciella omdömen.

MR:

Varför är man avvaktande?

Djurfeldt:

Ja, det är ju lätt att förstå, eftersom det finns en historia som ni själva har hänvisat till här. Men jag vill inte påstå något just nu. Jag vill bara säga att jag tror att man är inställd på att se vad det blir av.

MR:

När man gjort det, kan man alltså dra sig ur — till nästa gång i alla fall.

Djurfeldt:

Det är ingen som är bunden till någon form av samarbete, utan de som vill kan dra sig ur. De som tillhör frikyrkorådet kan gå ur när som helst, föreställer jag mig. Men jag vill inte förutskicka något om den saken.

Aglert:

Över huvud taget så är det ju en öppen fråga vad det blir för form av möte nästa gång — om det blir något möte eller inte. Man kan inte i dag förutse det.

MR:

Men pingströrelsen deltar i alla fall med delegater, och inte bara som observatör.

Aglert:

Det gör ingen skillnad. Varje samfund eller rörelse har sitt sätt att se ut delegater på, och det lägger vi oss inte i.

MR:

Men EFS deltar bara som observatörer. Hedberg:

EFS har velat markera att de ska utse delegater, men dessa är att betrakta som observatörer. Och det hör samman med deras ställning mellan kyrka och frikyrka. De är i sin bekännelse en del av svenska kyrkan, men i organisationen ett fritt trosamfund i förhållande till lagen. Inte minst de nyligen avklarade relationerna med svenska kyrkan med avseende på sammanhängande expeditioner osv, har gjort att de tycker sig inte kunna säga nej på ena stället och ja på det andra. De vill markera att de fortfarande har en mellanställning.

MR:

Man kan alltså säga att pingströrelsen deltar med samma tyngd som missionsförbundet — med femtio delegater.

Hedberg:

Ja.

Per Arne Aglert:

— Vi har funnit formen

MR:

Och det är alltså första gången det händer. Kan man av den nya attityden tolka att det är en ny syn på samfunds- och kyrkoväsende?

Djurfeldt:

Jag vill inte säga något om det.

Aglert:

Jag skulle vilja säga att pingströrelsen har hela tiden markerat sin syn i relationerna till oss, och man kan inte från vår sida spåra någon förändring när det gäller inställningen till pingströrelsen, inom pingströrelsen själv till sin syn på att det är en markerad lokalförsamlingsrörelse.

Djurfeldt:

Ja, det är ju ingen tvekan om den saken att vi håller fast vid tanken på de lokala församlingarna, och att vi inte är beredda på att organisera oss på samma sätt som andra har gjort, och det har ju motiverats i många olika sammanhang. Det är inte att finna att det ska vara något annat än en styrka att man kan hålla fast vid en egen linje.

Efter vad jag just idag har fått reda på, så har regeringen i sin statsverksproposition respekterat detta när det gäller diskussionen om PU. Pingströrelsens ungdomsarbete kommer att få bidrag på särskilda villkor, därför vi har inte ansett oss fria att organisera vårt ungdomsarbete på annat sätt. Man har respekterat det. Men det ligger litet på sidan om ämnet.

Frågor som förenar

Hedberg:

Detta är delvis ett resultat av samarbetet vi delvis haft och har på en rad punkter i frikyrkorådets samarbetsnämnd, som är en ganska speciell form av samarbete, men också när det gäller gemensamt arbete med behandlingen av avgörande remisser.

Vi arbetade ju tillsammans ordentligt med remissvaret på stat-kyrkaberedningens betänkande, och det kom ju den ena gången efter den andra, då stora frågor avgörande förde oss samman i ett samarbete som är positivt.

Djurfeldt:

Det första var väl abortfrågan som vi höll på och arbetade med svar på remiss. Och det var då ett brett samrådsförfarande då kyrka och frikyrka var inblandade. Då hade vi kontakter. Men både då och i kyrka-statfrågan utformade vi ifrån Fildelfiaförsamlingen egna remissvar. Vi hade mycket kontakter som naturligtvis är värdefulla när det gäller att markera en linje då statsmakterna går hårt på en avkristningslinje. Jag tänker speciellt på abortfrågan. Då är det värdefullt att få samråda och samtala. Det är absolut

Forts. sid. 20

Arne Imsen:

FKR - 76

Ett memento — värt all uppmärksamhet

I detta nummer av Midnattsropet ägnar vi FKR-76 i Jönköping 7-11 februari ganska stor uppmärksamhet. Det är nämligen ställt utom allt tvivel att Jönköpingsmötet är en stor händelse vi av flera olika skäl bör intensivbevaka.

Ekumeniken i vårt land arbetar sig fram genom många centrala och perifera organ på riks- och lokalplanet. Utvecklingen står givetvis inte stilla, och de slagfärdiga argument för närmanden och samförstånd, som idag förs fram, ter sig såsom taktisk propaganda, en bra metod att kamouflera infiltrations-ekumenikens framgångar.

Det som utåt presenteras såsom framtvängade spontana reaktioner genom nyss timade händelser är i verkligheten resultatet av mångårig metodisk bearbetning genom individer och organ, vars inflytande det inte alltid är så lätt att bestämma.

Det strategiska målet är klart fastlagt sedan decennier tillbaka. Misslyckade officiella försök att nå detta mål har inte gjort att planerna skrinlagts, utan fastmer gett förberedelserna aktualitet genom nya grepp på enhetsproblematiken.

Det är inte överdrivet att beteckna Frikyrkliga Studieförbundet som själva infiltrationscentralen. I varje fall har studieförbundet haft relativt lätt att legitimera sig bland den organiserade ekumenikens skeptiker, och bli accepterat som ett neutralt serviceorgan för hela frikyrkligheten. Den studieverksamhet det här är fråga om, har inifrån verkat teologiskt uppluckrande och praktiskt underminerande i en senare generation hos det vitala pingstfolket.

Men frikyrklighetens i särklass största gemensamma maktapparat är ändå Sveriges

Frikyrkoråd, med tentakler in i många områden av svenskt samhällsliv. Sveriges Frikyrkoråd är ett vittfamnande nät med många styrande instrument vars inflytande, många gånger osynligt, breder ut sig i horisontalplanet. I den mån några vertikala förändringar kan spåras, pekar de entydigt neråt. Att famnen blir vidare och fästet stabilare för denna frikyrkornas gemensamma institution, innebär tydliga risker för att Guds rikes gränser samtidigt krymper.

Denna utveckling är verkligen beklaglig och beror i stor utsträckning på ett klassiskt fenomen, nämligen det att skillnaderna mellan de olika samfunden successivt reduceras och blir mindre än skillnaderna mellan generationerna inom samfunden.

Kontinuiteten från fäderna, är skenbar, även om namn och organisationsform principiellt bevaras. De teologiska motsättningsarna är vanligtvis historiskt betingade. De i nuet existerande blockeringarna är av emotionell karaktär, och övervinnes genom vidgade kontakter och gemensamma karismatiska upplevelser.

I intervju med pastor Bertil Paulsson på annan sida i detta nummer, ges ett skol-exempel på hur detta manifesterar sig då lokala församlingar med olika traditioner och mönster, modereras till försiktighet i umgängesformerna.

Där sägs det ganska klart, att ett av de mest iögonfallande hindren för bönegemenskap övervanns då pingstförsamlingen följde sin föreståndares visa råd att sänka tonen i bönemötet tillsammans med missionsförbundare och andra kristna med stillsammare traditioner.

Troligen är denna iakttagelse riktig. Man ställer sig emellertid den frågan om *ljudet*

betydde mer för enheten än *Ordet*. Om form och uttryckssätt betyder så enormt mycket, så att de skapar anpassningsproblem, hur blir det då när klart utmejslade teologiska motiv blockerar vägen till djupare enhet? Är okunnigheten den moderna ekumenikens bästa medarbetare? Är det inte pastorerna främsta uppgift att kraftfullt ta itu med och avhjälpa den bristen?

Här upprepas och bekräftas det vanliga mönstret, och eftersom detta inte är en isolerad företeelse begränsad till en förortsstad, utan slår igenom som en tendens i tiden, kan vi räkna med att den karismatiska vinden hjälper också pingströrelsen att utan allvarligare konfrontationer driva vidare från sitt ursprungliga och verkliga fäste och flyta in i den allmänna kristenhetens breda strömfåra.

PINGSTRÖRELSENS NU etablerade samarbete med Sveriges Frikyrkoråds nämnder, råd och utskott är ett memento värt all uppmärksamhet. Orsakerna, ty de är givetvis sammansatta, kan inte enbart förklaras med upprepade hänvisningar till förändringar i tiden. Man överger nämligen sällan eller aldrig sitt teologiska arv på grund av yttre omständigheter. Förändringarna finns att söka hos pingströrelsen själv, och det är troligen en generationsfråga om man vill kalla dessa avfall eller utveckling. Det är svårt att applicera pingstfädernas eskatologiskt laddade uttågsteologi på den moderna ekumenikens opportunistiska formationer.

Det organisatoriska samröret med Sveriges Frikyrkoråd har bl.a. nödvändiggjorts av kraven på olika former av subventioner. Det lär finnas omkring 600 pingstförsam-

lingar i landet. För myndigheterna är det praktiskt omöjligt att upprätthålla kontakt med var och en av dem. Skall bidrag utgå, måste följaktligen organ skapas, genom vilka mottagarna kan låta sig representeras. Genom flera sådana organ bygger lokala församlingar sig upp till den nivå situationen kräver, och torpederar effektivt, med eller utan särbehandling, den fria församlings-tanken. Ett av de bärande motiven till pingstförsamlingarnas existens.

DET FINNS, trots allt, något alldeles unikt i Jönköpingsmötet. Aldrig tidigare i historien har något som sägs vara en karismatisk väckelse fått fungera som hjälpgumma vid kyrkors rådslag om fördelning av statssubventionerade pengar. Ej heller har väl tidigare skådats en ekumenik som avsatt en sådan flora av söndrande specialorgan. Leder en väckelse till beroende av statlig assistans för att klara bärarnas finanser? Eller eliminerar en väckelse genom sin egen dynamik sådana risker?

PARTISINNET ÄR GIVETVIS ett förödande rost för all kristen gemenskap, och det finns förvisso skäl att bekämpa det där det uppenbarar sig. Sekterism, fanatism är också företeelser som ofta stör och bryter sönder Guds verk. Men sådana överdrifter utgör inte något nämnvärt hot för någon andlig verksamhet i vår tid. Det är ljumheten, som har stått för splittring och sönderfall. Det är i ett sådant klimat organisations-ivern har brett ut sig. Och det är de organ, vilka i huvudsak kommit till under dessa nedgångstider, som skall bli väckelsefolkets samlade språkrör i världsliga angelägenheter. Förmodligen är vissa pingstpastorer och funktionärer i Sveriges Frikyrkoråd tillräckligt inbilskas för att tro det.

JÖNKÖPINGSMÖTET MARKERAR på flera sätt en ny tid med ganska stora front- och attitydförändringar i det frikyrkliga skeendet. Det handlar om förberedelse, men lystringssignalen är inte urkristet evangelisk. Det är inte budskapet om Jesu tillkommelse till frälsning och dom som är dragningskraften. Vi möter fastmer de gamla sociala och politiska problemen, artikulera av nya människor, på ett nytt sätt och med en ny närhet till de av futurologer framförda katastrofteorierna.

Programmet visar klart och tydligt vart man, med eller utan karismatiska inslag, vill styra utvecklingen.

DET ÄR REALPOLITIKER som talar genom Sveriges Frikyrkoråd. I deras strävan efter makt och inflytande ingår också uppgiften att fånga in och aktivera passiva opinioner för styrkedemonstrationer i politiska maktcentra. I den mån dessa ambitioner vinner framgång, sker samtidigt en urladdning och överföring av ideella krafter och resurser, och den kristna församlingen förlorar

något av sin egen identitet.

Dessa insatser kan naturligtvis i någon mån återerövas i form av ökad good-will och bättre ekonomi, men därmed är inte balansen återställd. Det har skett en omfördelning och ett byte av resurser med ömsesidiga inbrytningar i nya kraftfält med neutraliserande effekter på profil och särart. Med ett ökat tillflöde av impulser och idéer från omgivningen, följer likbildningen. Det kanske bäst kan utläsas av det faktum att det tycks bli allt flera politiker i predikstolarna, men knappast flera predikanter i de politiska talarstolarna.

För närvarande kan man inte lyssna ens på den minsta lilla andakt utan att man märker den snärjande dialektiken. Förkunnelsen har fått en lätt identifierbar politisk touch och riktning, men samtidigt förlorat något väsentligt av sin evangeliska substans.

Det är självklart att samhället uppskattar sådana insatser, och tacksamt backar upp dem genom att stå för åtminstone en del av kostnaderna för det politiska engagemanget. Men nog borde väl väckelsefolket kunna förvänta sig så stor profetisk klarsyn och moralisk resning hos pingströrelsens ledare, att de inte lät sig duperas av smygeekumenikens förfina omskrivningar av det som är regelrätt maktbegär och tillfredsställelse denna åtrå till det dyrbara priset av deras egen förstfödsrätt. Inte var målet för fädernas uttåg från mindre samfund och kyrkor allas återförening i en omåttligt segerberusad kyrkotrust.

DET ÄR HÖJT över allt tvivel vad pingströrelsens apostel i Norden, pastor T.B. Barratt, menade då han i skrift basunerade ut:

— "Dragen ut från henne." Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet, men närmare beskriven är hon "mor till skökorna och till styggelserna på jorden"...

— Det är den avfälliga församlingen, som har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. Den låter sig bindas av världsliga myndigheter och ledas av världslig makt. Den underordnar sig orättfärdiga och köttsliga bestämmelser för att kunna upprätthålla sin maktställning.

— Var och en kan förstå att här avses kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem — här avses alla kristna samfund och institutioner som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde. Självfallet är det många allvarliga och bra kristna, som ännu icke sett faran av denna kompromiss mellan den andliga och köttsliga makt, varför de stannar där de är i god tro. Men tiden är nu kommen, då Herrens förmaning må bli till en hjärteangelägenhet också i detta avse-

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma

Postadress: Box 1236

161 12 Bromma

Tel 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96

(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen

Stockholm 1976

Materialet i detta nummer är sammanställt av: Arne Imsen, Stina Fridolfsson, Maj-Christine Ögren, Gustaf Jillker och Lars Andersson.

ende: "Dragen ut ifrån henne, I mitt folk!"

— Låt det överallt ordnas *bibliska församlingar*, som Guds folk kan sluta sig till!

Kyrkor, samfund och organisationer *kan* inte räddas, inte ens babyloniserade "fria" församlingar. □

— Jag vill syssla med den typ av ekumenik som visar sig i storoffensiver.

ÄR VI OFFER FÖR ETT BEDRÄGERI

Bertil Paulsson och Arne Imsen i ett samtal om ekumeniken

Gospel night i nya missionskyrkan i Södertälje. Offensiv Nytt Liv med Bertil Paulsson och Jan Erixon. Hela kyrkan fullsatt med ungdom. Sång, handklappning och högt i tak. Bertil Paulsson beder länge, kraftfullt och allvarligt för ungdom som gett sig tillkänna i eftermötet.

Så har tusentals svenskar lärt känna honom; från talarstolen i en Nytt Liv-kampanj. Vi mötte honom på Gamla Bro i en maratonintervju, omspannande läget i landet nu och åtskilliga decennier bakåt.

Ur det digra materialet har vi sovrat ut några frågor med anknytning till det här numrets huvudtema. Det handlar om bidrag, ekumenik och fädernas skarpa avståndstagande kontra dagens lättvindiga undanflykter.

Vad tycker Bertil Paulsson:

Arne Imsen:

Anser du att ekumeniken har gått framåt i Sverige under de sista tio åren?

Bertil Paulsson:

Ja, märkbart; både den form av ekumenik som jag arbetat med, och annan.

A I: Vari består skillnaden mellan den formen av ekumenik och annan ekumenik?

B P: Det finns en ekumenik som mera ligger mera på det teologiska samtalsplanet och som också har med kyrkobyggen och internationella relationer att göra. Exempelvis hur samordnade kyrkor ska kunna hjälpa u-länderna. Denna ekumenik har jag inte sysslat så mycket med, utan mer med den som visar sig i storoffensiver. Från det att AKO började, så har vi fått en starkare och bättre plattform för den första formen av evangelisation än vad vi hade tidigare.

A I: Vi skiljer alltså på samfundsekumenik och lokalekumenik där de lokala grupperna går tillsammans och arrangerar möteskampanjer. Det som sker på riksplanet och i större sammanhang, och som tar konkret form i den typ av evangelisationskampanjer som du varit initiativtagare till. Då är frågan den: Sker det i olika former av ekumeniskt engagemang ett utbyte, oberoende av vilken form ekumeniken har, så grup-

perna och individerna som är engagerade i den påverkas av varandra?

B P: Det kan jag säga ja på, utifrån ett så närliggande exempel som Sollentuna. Där har vi ju nästan ett skolexempel. Det visade sig att när bönecellerna satte igång där, gick pingstvännerna med i gemenskapen med metodister och missionsförbundare och baptister.

”Dämpa tonen en aning”

Jag minns hur Lars Erik Lindvall sa till några av sina medlemmar att de när de mötte missionsförbundare och andra skulle dämpa tonen en aning, så att de inte chockade dem med ljud. Vilket pingstvännerna gjorde, och det innebar att vår församling upplevde början till en karismatisk förnyelse som är mycket märklig. Det blev alltså en positiv överföring från en mera laddad grupp till andra grupper. Det är mycket troligt att missionsförbundarna var avancerade på andra områden, och kunde ge pingstvännerna något, så det blev ett utbyte.

A I: Det finns alltså psykologiska spärrar som inte har någon andlig betydelse, och när

— Hade pionjärerna fel, och de som arbetar i dag rätt?

de raseras så kan människorna möta varandra på ett mera förutsättningslöst sätt.

B P: Ja, jag menar att det **också** finns psykologiska spårar.

A I: Är de av stor betydelse i det lokala församlingsarbetet, så att de som verkar i de lokala församlingarna, på grund av att de inte har den mänskliga kontakten, får utfattade meningar om varandra?

Psykologisk anpassning

B P: Beteendet spelar ofta en väldigt stor roll. Det märker jag ju inte minst när jag skall möta fromheten i svenska kyrkan. Då får jag inte vara för extrem. Jag är väldigt explosiv, och det är ett handikapp för mig när jag ska möta en viss fromhet i svenska kyrkan. Då vill jag gärna anföra vad Paulus skriver att "för alla har jag blivit allt för att jag ska kunna vinna några". Det är frågan om även en psykologisk anpassning i vissa situationer, men det får inte bli på bekostnad av det som har med karisma att göra.

A I: Du menar att olika traditioner stöter samman, och det har inte så stor betydelse för teologin om det traditionella mönstret bryts sönder?

B P: Finns bara den gemensamma nämnaren, alltså den personliga kristusupplevelsen, så man kan anknyta till den, så finns grundförutsättningen för en större gemenskap. Det säger min erfarenhet av ekumeniskt arbete.

A I: Innebär detta att kyrkorna skall fostra sitt folk till andra attityder gentemot andra kristna?

B P: Utifrån Guds kärlek måste jag också fostras genom kunskap och exempel till en generositet, som inte är blockerad av förutfattade meningar, utan som går ut på, att jag älskar varje broder och syster, som har vittnesbördet om Jesus som Frälsare och Herre, därför att jag är först älskad av honom.

A I: Vad skall till för att övervinna attityderna som utvecklats? Individuella upplevelser hos den enskilda människan i kollektivet, eller att församlingarna genom ett

samgående i någon form av **organiserad** eller spontan ekumenik successivt kan bryta ner spärarna, som är en orsak till splittringsmönstret vi har i kristenheten över hela världen?

B P: Båda delarna behövs. Vi får aldrig fram någon ärlig gemenskap om den inte är genomtänkt, men å andra sidan kan en alarmerande situation tvinga till en gemensam aktivitet utan att en hel del frågor är behandlade. Bara detta att Jesus Kristus är vårt enda hopp nu, i detta religiösa vacuum. Jag tror att en nödsituation kan tvinga fram en gemenskap, men den gemenskapen, som är en arbetsgemenskap måste fördjupas i en andegemenskap om Kristi kropp som helhet ska kunna vara frisk och fungera.

A I: Finns inte stor risk att denna trend också kommer att verka splittrande? Våra aktiviteter får nya kanaler och metoder, men det verkar samtidigt söndrande, så vi bara skapar nya orsaker till söndringen?

B P: Befinner vi oss i en nödsituation för vår nation, då måste vi ta risker att vissa personer inte förstår den aktivitet som är mycket radikal och revolutionär, utan sätter sig på läktaren och tittar på. De som kan och vill engagera sig måste få frihet att handla där.

A I: De psykologiska spärarna vi talat om är i stort sett övervunna. Men hur är det med traditionens makt? Vad var det som gjorde att pionjärgenerationen i pingströrelsen hade en så negativ syn på ekumenik och samarbete över huvud taget? Vad gjorde att de med övertygelse talade om samfundsväsende, statskyrka och katolicism som skökrokristendom?

B P: Kampen gällde den fria församlingen och de urkristna, andliga funktionerna. Man såg risken av centralstyrning och var rädd för andligt förfall. Men tyvärr hade man ibland en osaklig, fanatisk inställning som skadade Kristi kropp.

Var fäderna sekterister?

A I: Pionjärerna var så kategoriska i sina domar. Förmodligen skulle deras organ i dag inte våga publicera dem. Hade de då fel, och de som arbetar i dag rätt? Berodde det på okunnighet att de intog denna attityd? Var det historisk erfarenhet. Var det sektarism? Är vi offer för ett bedrägeri?

B P: Om jag skulle svara på den frågan, skulle jag göra mig till domare.

A I: Du skall naturligtvis inte uppträda som domare. Är vi offer för en teologi, som inte är förankrad i NT? Här kommer hela det eskatologiska perspektivet in i bilden, och det är synnerligen allvarligt. Vårt folk behöver veta detta. Är vi offer för ett bedrägeri — bedragna av människor som i sin tur är självbedragna.

Vi kan läsa om Pethrus, Waldenström, Rosenius, Gustaf F Johnson, som ju hör

hemma som en särpling bland missionsförbundare. Vad beror det på att de uppenbarligen intog en rent isolerande attityd gentemot hela det etablerade kyrkoväsendet som fanns? Var inställningen teologiskt motive-rad?

B P: Kyrkohistoriskt går vi i allmänhet ut ifrån en konflikt. Några ser att man har svikit Ordet. Kommit i konflikt med uppenbarelse. En annan orsak är att en liten grupp som upplevt väckelse och förnyelse blir så hårt trängd i det gamla systemet att den inte kan existera och leva vidare. Sedan har vi väl också ett och annat billigt exempel på att det bara är en mänsklig ledarefråga. Någon vill vara påve och göra sig rent personligt gällande. Det är Paulus inne på när han talar om spänningarna mellan ledarna.

Men vissa splittringar är naturligtvis andligt betingade, därför att det är vår ställning till Ordet som är avgörande.

A I: Är **grundorsakerna** till det som skilde dem åt nu undanröjda, så att det inte är aktuellt längre, eller finns dessa kvar, och man enas på en **ny grund**?

B P: Jag vill vittna utifrån min erfarenhet. Hela mitt arbete med ekumeniken förutsätter att vi har en gemensam nämnare, och det är Jesus som Frälsare och Herre. Överallt där man kallar oss till Nytt Liv-offensiver, är själva kallelsen ett uttryck för att det finns denna gemensamma nämnare. **Det** har klarnat för en hel del. Det är en mognad som har med visdom att göra, att man ser, att den gemensamma nämnaren finns där, och då måste vi vara generösa när det gäller detaljer. Vi enas på den grunden, och så är ekumeniken där.

Samma Kristusbild?

A I: Har pingströrelsen, Svenska kyrkan och Katolska kyrkan samma Kristusbild?

B P: Ja, när de är som bäst.

A I: Tror du att Lewi Pethrus, Spurgeon och dessa som jag nämt har varit negativa och destruktiva då de stämplat den katolska kyrkan som moderskökan?

B P: Nej inte när de fann att teologi och tradition stod i strid med Skriften. Men det är väldigt farligt att generalisera när det gäller den romerska kyrkan. Den har ofta rymt stora inre spänningar, vad gäller fromhet och praxis.

A I: Men vågar vi idag hävda med samma övertygelse som de att skökan i Uppenbarelseboken är katolska kyrkan? Är den skökan, eller hade fäderna fel?

B P: Med min syn misstänker jag att den katolska kyrkan kommer att sprängas sönder i två falanger. Den ena falangen går mot en reformation, och den är delvis på gång. Den andra falangen håller fast vid systemet, och hårdnar i det. Då **kan** profetian med de sju kullarna handla om den falangen som renodlar sin linje. Men jag skulle aldrig i predikstolen våga säga detta. Det är för mycket spekulation.

Vi talar om skördedagar och skördeperioder. Vi längtar efter att se skördetider. Men den stora skördedagen väntar. Den skördetiden är inte väckelseperioderna som vi har upplevt på jorden; i Stockholm eller på andra platser. Utan det kommer en stor skördedag. Den stora skördedagen som vi kan läsa om i Jakobs brev. Då församlingen skall hemförlovas.

I Jakobs brev femte kapitel finns en ton som är både upprivande och tröstande på samma gång. Den är upprivande, ty där beskrivs förhållanden i den här världen som är vidriga. Förhållanden som varenda människa med ett rent sinne och med rättfärdighetskrav i sitt bröst upplever som orsaker till ohyggliga slitningar. En del vänder sig till de rika på ett alldeles speciellt sätt. Och till dem som har drabbats av de rikas förtryck. Här möter du de starka och de svaga.

Det finns någonting oerhört gripande och skakande i den här beskrivningen, som ju är historiskt verklig. Det är förhållanden som det tydligen aldrig går att få någon ändring på här på jorden. Det finns goda kristna, ja, helgon, som får leva under villkor som ter sig ohyggliga och svåra: "Hören nu, I rike: Gråten och jämraren eder över det elände, som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna.

Se, den lön I haven förhållit arbetarna, som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder

av hjärtans lust "På eder slaktedag". I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom; han står eder icke emot." Jak. 5:1-6.

"I haven samlat skatter i de yttersta dagarna". Det är en beskrivning på människor som inte alls har förstått sin uppgift eller sin tid. Här har vi den mänskliga egoismen i religiös förklädning. Hajarna som också gömde sig i den kristna gruppen. Egoisterna, profitörerna och förtryckarna, som dolde sig i den kristna gruppen, och som inte heller drog sig för att utsätta systemen för oerhörd förnedring och förödmjukelse.

"I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom." Och nu väntar vi på en uppgörelse. Vem skall ta hand om de förtrycktas sak, och föra den fram till en rättvis behandling och skapa rättfärdiga förhållanden? Man känner indignationen i sitt bröst, och man skulle vilja gå till aktion emot allt det onda som finns i tiden. Vi skulle vilja ändra på de sociala och politiska förhållandena. Vi skulle vilja ha frihet för alla. Vi skulle vilja ha bort slaveriet och förtrycket. Det ligger i vår natur att vi skulle vilja ta itu med missförhållandena. Och vi skulle också gärna vilja använda Jesus som profet, som idégivare och instrument för denna rättfärdiga kamp för det vi kallar människovärdet.

Men den sista meningen i detta bibelsammanhang gör att hela den oerhörda kamplusten sjunker ihop till ett intet. Ty det står: "Han står eder icke emot." Det finns ett lidande som egentligen icke sammanhänger med förhållanden i samhällen, hur bedrövliga de än kan vara. Det finns locktoner som vill ha oss engagerade i kampen för rättvisa på jorden. Och vi tycer att vårt evangelium och vår kärlek är

maktfaktorer som bör komma in i den kampen för att åstadkomma rättvisa i Afrika, i Amerika, i Skandinavien, i Sverige. Men vi ställer icke upp i den kampen. För vi vet att då ett system har avsatts, då ersätts det utav ett nytt. Det ligger i den onda dynamiken. Systemen förändras knappast. Vi möter bara nya individer i de gamla rollerna.

Det gäller människors frälsning

Situationen är den, att rätt vad det är, så är de förtryckta förtryckarna. Så är vi där igen. Ifrån privatkapitalism till statskapitalism. Ifrån envælde till massdiktatur. Och vi vet att vi inte kommer till rätta med de här problemen genom politiska aktioner eller sociala insatser, hur gärna vi än skulle vilja dela med oss. Vi skulle ta både vårt eget och de rikas, och överföra det till de fattiga. Men det är inte där grundproblemet sitter, därför så låter vi den striden vara. Vi överlämnar den åt Herren. Han kommer! Han har hört ropet, och han skall också fälla domen och avgöra striden. Och han gör det med hast.

Vi beder: "Käre Herre, ge oss idag vårt dagliga bröd." Det tillhör en kristen att bedja det. Vi är beroende av Guds hjälp och välsignelse för vår existens. Men vår yttersta kamp gäller inte vår materiella och fysiska nödtorft. Det gäller människors frälsning.

Då kommer vi in på ett område där vi också erbjuds olika resurser. Vi vet att det här inte är någon rekryteringsfråga. Vi är inte ute för att rekrytera till församlingen eller gruppen, så att den blir stor, ansedd och imponerande. Om det handlade om det, så kunde vi erbjuda ett program

JESUS ÄR HERRE

Predikan av Arne Imsen del II

Åkermannen vet sin uppgift. Han vet också sin begränsning. När han myllat ner säden i den bearbetade jorden, måste han dra sig tillbaka. Då fingrar han inte längre på säden, utan räknar med livets inboende egenskaper.

Vi bidar tåligt den stora

skördedagen då Herren tar alla korn ur jorden. Vi tävlar inte med organisationerna för att få större numerär och mera makt.

Skulle det vara så att vi inte får se människor komma till vår egen kyrka, så räknar vi med det stora, jättelika för-

samlingsmötet den stora uppsättdagen. Kyrkan har aldrig vunnit någon. Det är individer som vunnit individer.

Vi lever i fiendeland och upplever trångmål och förtryck. Men snart kommer vår konung tillbaka! "Så trösten nu varandra med dessa ord!"

och fråga om människor ville satsa på det. Men det handlar inte om insatser och aktioner. Det handlar om frälsning. Och ingen kan komma till Jesus som inte blir dragen av Fadern. "Kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen." Vi vinner ingen med övertalningar eller kampanjer. Jag tror inte heller att det hjälper så förfärligt mycket med våra yttre ytliga aktiviteter.

Det finns ett rop som har stigit upp från de heligas hjärtan i alla tider. Du möter det i Gamla Testamentet. Kampen för livet; för att fortplanta budskapet till liv för andra. Det tar sig det här uttrycket: "Giv mig barn; annars dör jag!" Skall familjen tillväxa, så räcker det inte med adoptioner eller associering. Det måste nytt liv till. Andliga födslar.

Hurtfriska evangelisationskampanjer med roliga, humoristiska och folkliga talare är kanske inte helt värdelöst. För det är väl alltid så att det själiska börjar först. Men ändå så kan vi inte ställa upp i den konkurrensen om människorna. Vi måste där vara anonyma och hålla oss undan.

Det är på ett område vi känner Herrens kallelse och maning att göra en insats. Och det är också där vi känner vår fruktansvärda begränsning. Och vi får lida av att vi tycker att det tar så lång tid innan det vi väntar sker. Men då heter det: "Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen, huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära." Jak. 5:7—8.

Åkermannen och säden

Åkermannen vet vad som är hans uppgift. Han vet vad han måste göra, och han vet också om sin egen begränsning. När han har myllat ner sin säd i den bearbetade jorden, då måste han dra sig tillbaka. Då fingrar han inte längre på säden.

Hur spännande och intressant det än må vara, så överlämnar han säden åt Gud. Han ger sig inte iväg ut på fälten med ett mikroskop och gräver upp det han har sått ut, för att forska och se utvecklingen. Han räknar med livets egna inneboende egen-skaper.

Han har bearbetat jorden. Nu ligger den där som ett modersköte och väntar på säden. Och den kommer. Han sår. Och han sår icke bara genom att predika, sjunga och ha möten och gudstjänster. En såringsman i Guds rike är på samma gång också själv säden. Han är både säd och såringsman. "Rikets barn är säden", säger Jesus.

Varenda dag sår du. Du har skäppan med dig. Du behöver inte öppna din mun och säga ett ord, och ändå sår du. Det kan vara en trons gärning som är ett säde som

faller ned i jorden. Du har ingen aning om vad som äger rum. Genom din närvaro sår du någonting utan att du själv har den blekaste aning om det, för du är säden. Det är Ordet i dig och Ordet genom dig. Det är Jesus i dig, och Jesus genom dig. Och du bestämmer själv vilken åker du skall så i, köttets åker, eller andens.

Det står ingenting om utsädet, det står om åkern. Du kan använda samma säd i de olika åkrarna. I köttets åker och skörda död, eller Andens åker och skörda liv. Men du sår hela tiden. Du sår genom din utstrålning, genom friden som bor i dig. Ja, till och med då du känner dig ångestladdad och fruktande, så sår du. Och kanske just också din sorg blir ett utsäde. Du bevattnar säden med dina tårar. En levande kristen är inne i en verksamhet. Var du än är, så sluter du dig för världen och lever för Jesus Kristus. Du är inte med i den allmänna jargongen som finns på alla arbetsplatser, utan du är på ditt sätt avskild. Du känner att inom dig finns ett område dit ingen når, avskilt för Herren Jesus Kristus.

Ett avskilt område

Plötsligt kommer du in i ting som du inte kan begripa vad de handlar om. Du kan ligga i din säng på natten och gråta. Du vet egentligen inte vad som är orsaken. Men det är utsädet som bevattnas. "De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde, de komma åter med jubel och bära sina kärvar." Det är inte i första hand dina proklamationer, dina ord och åthävor eller det yttre mönstret och beteendet som är det mest avgörande. Det är Ordet som verkar i dig och igenom dig.

Rätt vad det är, överlämnar sig någon till Kristus och blir frälst på din arbetsplats eller övriga omgivning. Man undrar, vem har varit själavinnaren? Han eller hon kanske av någon tillfällighet har hamnat i något möte, och alltsammans ser ut som en ödets nyck. Så börjar man titta med Andens ögon bakåt. Då ser man att längst där bak så finns en troende som just i ett speciellt ögonblick kom att förmedla det sädskorn som sjönk ner i denna människas hjärta. Och den dag då Herren söker dem, så faller de som mogna frukter till Kristi kors.

De är bearbetade utan att de själva vet om det. Inte genom teologiska debatter och diskussioner. Utan bara genom närvaron av en gudfruktig, på Jesus Kristus troende människa. Det har såts någonting, och så kommer en skörd. Du behöver inte bli namnkunnig predikant för att vara en såringsman. Du sår dagligen i din omgivning.

Det kan också hända att såringsmannen går hem utan att ha synbarligen funnit någon för Gud. Men vilken överraskning det skall bli på den dagen då Herren plockar fram alla sina anonyma tjänare! Han

kommer att säga: "Väl gjort, du gode och trogne tjänare." Vilken chock när Herren plockar fram sin ranglista! Vilken omplacering det kommer att bli därhemma! Jag undrar vilka som kommer att sitta vid honnörsborden däruppe.

Vad skulle de stora evangelisterna och skördearbetarna ha varit utan den skara av förebedjare som de har haft omkring sig? Alldeles anonyma kristna människor som genom sitt liv, sina vittnesbörd, sina böner och genom sin dagliga, uthålliga, målmedvetna gudsöverlåtelse, tillförsikt och förtröstan har skapat atmosfär och möjligheter för den helige Ande att få fäste i en människas liv. Många har kanske inte sett någonting, och tycker, mänskligt sett, att allting är spolerat. Och ändå säger Skriften triumferande: "Så biden då tåligt."

Den stora skördedagen har ännu inte kommit. Den stora skördedagen är när Herren tar upp alla korn ur jorden. Då alla de som har dött i tron på Jesus Kristus lyftes upp i luften, Herren till mötes. Och den stora syskonskaran skall presenteras i den eviga härligheten. Och då räknar jag med att få se att vi har syskon som vi icke anade. Vi skall få uppleva att vi har del i deras frälsning. Vi bidar tåligt till den stora skördedagen. Vi tävlar inte med organisationerna för att få en större numerär och få mera makt. Vi vet att varje nummer i en matrikel betyder en pinne i predikantens karriärstege. Och varje krona betyder mera makt. Vi är inte med i den konkurrensen. Vi önskar att människor skall födas på nytt till en levande tro på Jesus Kristus.

Förlora inte modet!

Skulle det nu vara så att vi inte får se dem komma in i vår grupp, vår kyrka eller vår församling, så räknar vi med det stora, jättelika församlingsmötet på den stora uppslagsdagen, då vi skall möta dem, slutfrälsta. Då skall heller ingen fråga och strida och säga: "Det är vår kyrkas medlem." Då är den kampen definitivt förbi. Då finns det verkligen utrymme för hela skaran. Kyrkan har aldrig vunnit någon. Det är individerna som har vunnit. Den ene har vunnit den andre, så har det gått från individ till individ.

Tappa inte taget! Förlora inte modet! Var frimodig, uthållig och ståndaktig. Den stora skördedagen kommer med hast. Det är när Frälsaren själv kommer. Låt oss överlämna statistiska beräkningar, omräkningar och värderingar till dess. Då blir det rättvist, ty då kommer var och en att belönas och bedömas utifrån sitt jordelivs gärningar. Då kommer vi att se allt i det sammanhang där det rätteligen hör hemma.

Detta budskap är skrivet till främlingar som kände sig praktiskt taget bortkomna i

forts. sid. 21

Vi står är med

Så har det alltså hänt. Pingströrelsen skall representeras med femtio delegater i frikyrkomötet i Jönköping. Det vill säga, med lika många som Missionsförbundet. Dessa två stora i svenskt frikyrkoliv får var sin sjättedel av delegatkvoten.

Från att ha intagit en negativ inställning till allt vad allians och ekumenik heter, har pingströrelsen alltså fått en helt ny attityd. Varför? Och hur upplever personer i ansvarsställning detta?

Midnattsropet kontaktade några, och här svarar de:

ALLAN NÄSLUNDH, föreståndare för pingstförsamlingen i Eskilstuna, vilken är förvaltningsorgan för PU. Han är från 1975 andre vice ordförande i Frikyrkliga Studieförbundet. Tidigare styrelseledamot.

— Vad motiverar ditt engagemang i FS, när pingströrelsen i stort åtminstone förr intagit en mycket restriktiv hållning gentemot den organisationen?

— Jag anser att det är bättre jobba på förändringar än bara kritisera. Jag har själv varit avvaktande, och är det till en del än. Men att jag först kom i kontakt med FS, berodde på mitt intresse för studier. Och så tycker jag det är ett gott samarbete på FS. Man har alltid visat en djup respekt för mina synpunkter.

— Ditt åtagande som andre vice ordförande, är det baserat på församlingsbeslut i Eskilstuna, eller privat initiativ?

— Det är helt privat initiativ. Jag blev tillfrågad om jag ville åta mig uppgiften, och svarade ja.

— Hur inverkar ditt engagemang i FS på församlingsarbetet?

— Andre vice ordförandeposten anser jag inte vara något djupare engagemang. Det tar inte mycket tid.

— Du säger att du varit avvaktande mot FS. Har din inställning förändrats?

— I FS har mycket förändrats till det bättre. Lokalavdelningarna får numera själva ta ansvar för utvecklingen på hemorten. En annan positiv sak är att man

kan ordna bibeldagar och -forum. Studiematerial i speciella ämnen utarbetas — exempelvis försoningen eller eskatologin. Och den som önskar kan genom FS' försorg även få bibelstudieledare.

Jag är tveksam inför kulturengagemanget. Vissa sångutbud och artistnamn har jag reagerat mot. Men även där har jag skett en förändring till det bättre. Jag ser FS som ett serviceorgan till de församlingar som vill ta emot den här formen av bidrag och hjälp.

— Vad har pingstförsamlingen i Eskilstuna för inställning till ett sådant engagemang?

— Församlingen är representerad i FS lokalstyrelse genom en medlem. Detta är val och beslut som gjorts i församlingen.

— Statsverkspropositionen av den 12 januari godkänner inte PU som organisation likvärdig samfundens. Hur ser du på det?

— Jag tycker det är helt riktigt att departementet ger bidrag med "särskild ordning", som formuleringen ljöd. Vi är inget ungdomsförbund. Men jag tycker att statsmakterna borde beakta folkrörelsernas egenart, och acceptera att inte alla vill följa deras mallar. Och tendensen i samhället är väl att man beaktar folkrörelserna mera än förr. Faran är väl att de stora får prioritet på bekostnad av de små.

Slutligen sköt Allan Näslund in en fråga:

— Vad är egentligen syftet med de här frågorna? Vad vill ni få fram?

— Vi vill spegla det ekumeniska dagsläget. Och vi undrar: Är det som skett utveckling eller avfall? Det är en kallelsefråga för oss att vara ett väckelserop — midnattsrop inför Jesu tillkommelse.

— Men jag tror ni isolerar er för mycket. Vi har samma budskap, men vi försöker inte isolera oss med det. Jag kan berätta att jag var en gång med i en samling där alla övriga var barndopsteologer. Och där fick jag vittna och verkligen uppleva framgång.

— Var det någon som gick och döpte sig efteråt?

— Nej... men en kyrkoherde har efter detta blivit mycket mer öppen för Anden.

Ekumenikens konsekvenser i ett nötskal? □

Andens ledning

BO HÖRNBERG, föreståndare för pingstförsamlingen i Jönköping svarade på några frågor om Fria Kristna Riksmötet i Jönköping:

— Det är ju församlingen i Jönköping som deltar i FKR och har inbjudit delegater från församlingar runt om i landet. Vilken urvalsprincip har tillämpats?

— Vi har först länsvis talat med församlingarnas pastorer och med distrikts-evangelister om de kan tänka sig ställa upp. Och så har vi skrivit till församlingar

Allan Näslund: Man har alltid visat en djup respekt för mina synpunkter.

Holger Sjögren är rädd för beroendeställning till staten.

Bo Hörnberg: Vårt agerande är inte styrande, utan tjänande. Utom vid nattvardsbordet...

inför Jönköpingsmötet

avvaktande

för att tjäna – inte styra

av olika storleksskylar och försökt göra en geografisk fördelning. Större församlingar har erbjudits två mandat. Mindre ett.

— Hur har man bemött invitationen?

— Alla har inte ännu svarat. Men de som svarat, har sagt ja till inbjudan. Intresset för FKR har varit mycket stort bland pingstvännerna. Man började ringa oss från olika håll och fråga om riksmötet. Och när FKR väddade till oss att delta, tog vi initiativet att tacka ja, efter att ha rådgjort med en del bröder.

— Men i tidningen Dagen har du gjort dig till tolk för hela pingströrelsen?

— Dagens formuleringar var inte riktiga. De orden har aldrig varit i min mun. Och i Evangelii Härold skrev man veckan innan något jag skulle ha sagt. Jag har över huvudet aldrig varit i kontakt med Evangelii Härold.

— Hur upplever du att för första gången delta i kristna riksmötet?

— Vårt agerande är inte styrande, utan tjänande.

— Men med femtio delegater har ni ju ett oerhört ansvar?

— Jag tror att ingen av pingstväckelsens s.k. "delegater" känner något tvång att rösta. Det kommer vi inte att göra.

— Är det en gemensam överenskomst?

— Nej, var och en gör naturligtvis som han vill.

— Men är det inte ett väldigt godtyck-

ligt förfaringsätt när det gäller val av delegater?

— Man får lita till Andens ledning. Och de som inte får möjlighet att låta sig representeras, får känna sig som jag får göra när jag är i motsvarande situation; tacka Gud för dem som är där, och bedja för dem.

— Varför har pingströrelsen så totalt ändrat attityd till frikyrkorådet?

— Den är nog fortfarande mycket avvaktande. Vid det gemensamma nattvardsbordet under mötet har vår församlings pastor nekade att tjänstgöra. Vi upplever att vi inte kan delta där.

— Men går det ha gemenskap i andra frågor, när man inte kan ha gemenskap vid Herrens bord?

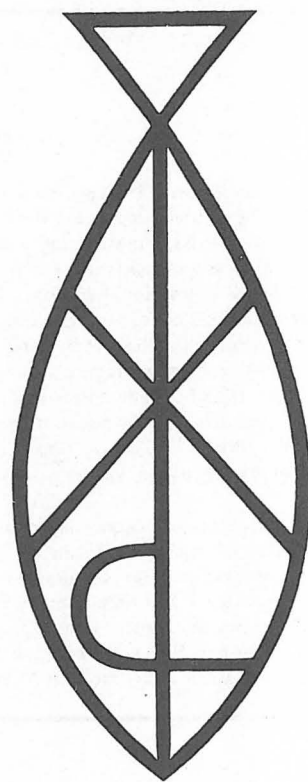
— Jo, helt visst.

— Men fäderna brukade ju säga: "gå ut ifrån dem och skiljen eder från dem". Och det tillämpade de så att de vägrade allians med den avfälliga kyrkligheten.

— Det där bibelordet handlar om världen. För det fortsätter ju så här: "Och kommen icke vid det orent är". Gemenskap med världens barn ska vi ju inte ha.

Säger inget

KARL-ERIK HEINERBORG, föreståndare för Filadelfiaförsamlingen i Stockholm hade inget intresse av att besvara någon fråga för Midnattsropet, förklarade han

kort och avmätt i telefon. □

Förändrad tid

PELLE KARLSSON, ungdomspastor i Filadelfiaförsamlingen i Stockholm såg det gagnlöst uttala sig i Midnattsropet. Han sörjer över att maranataungdomarnas agerande utanför kyrkor och i olika konferenser skadar Kristi kropp.

Vid vårt påpekande att fäderna i pingströrelsen ställde sig helt avvisande till ekumenik, och Evangelii Härold för femtio år sedan skrev sådant som numera inte ens får delas ut utanför pingstkyrkorna, säger Pelle Karlsson:

— Tiden är oerhört förändrad. Och inför det Andens verk vi ser ta form ibland oss nu, måste det sakliga kravet på renlärighet komma i andra hand för den gemenskap vi upplever.

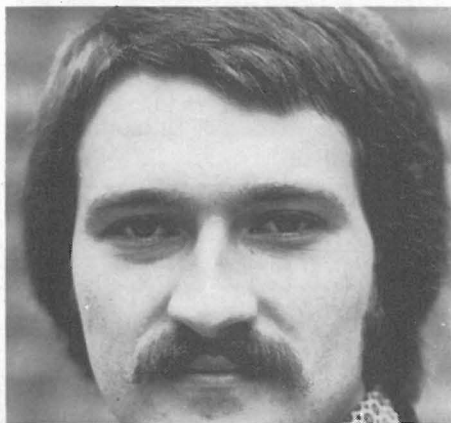
Pelle Karlsson säger sig inte veta något om arrangemanget i Jönköping, men han deltar för att få vittna om Herren.

Forts. sid. 22

Karl-Erik Heinerborg, ordf. i Fria Kr. Samf. ord svarar inte alls.

Pelle Karlsson åker dit för att tjäna Herren. Menar att kravet på renlärighet är underordnat upplevelsegemenskapen.

Åke Boberg: Organisation av arbetet får ske över min döda kropp.

om pingstväckelsens dödsdom

Det var omöjligt för en Karl Andersson i Vaxholm, en F. O. Nilsson och en Näs Per Persson att alliera sig med den kyrka, som lärde, att syndernas förlåtelse erhöles genom nattvarden och att en människa födes på nytt genom barndopet. En sådan kyrka bestormade de för att rädda dess medlemmar från dylika villfarelser. Men fyrtio år senare bryta deras andliga arvtagare staven över dem för deras trångbröstade förfaringsätt och ingå allians med den världskyrka som de gamle ingo ut ifrån. Borde icke blotta tanken härpå väcka de frikyrkliga till en allvarlig självrannsakan?

För min personliga del känner jag mig djupt tacksam till Gud, att jag får tillhöra en andlig riktning, som konsekvent hållit sig utanför detta ödesdigra alliansväsen. Det finns även många tusen troende i Sveriges bygder, som hoppas och bedja, att varken hån eller hot må kunna förmå de fria församlingarna i vårt land att förena sig

med denna ekumeniska nedgångsrörelse. Det skall komma att visa sig vara pingstväckelsens stora lycka, att dess folk aldrig givit efter för alliansivrarnas ofta hänsynslösa påtryckningar. Den dag, vi stryka flagg inför dessa påtryckningar, har pingstväckelsen fått sin dödsdom. Den kan icke leva sitt liv tillsammans med katolska villfarelser och bibelkritik. Därför bör den heller aldrig göra gemensam sak med de moderna allianssträvandena.

Vi vet av Guds ord, att avfallet skall bli stort i den yttersta tiden, men att det på så kort tid skulle få en sådan makt över en så mäktig andlig rörelse som frikyrkorörelsen i Sverige, det har troligen ingen kunnat tänka sig. Må Gud bevara sitt fria folk från att följa med i utförsbacken!

E.H. Nr 50. 1927

Frikyrkligas allianssträvandena och vi frikyrkliga

EVANG

Tidning för

Tidningen utkommer varje helgfri
torsdag.

Ärg. 10 | N:o 14 Torsdag

om allians med världskyrkorna

Den andra samfundsfrågan var: "Hur ställa sig de moderna allianssträvandena till Bibelns lära om Andens enhet, och vilken ståndpunkt böra vi intaga till dessa allianssträvanden?"

En broder hade därefter ett uttömmande och grundligt inlägg i frågan...

Om man för ett 20-tal år sedan hade föreslagit troende kristna i vårt land allians med t.ex. katoliker, hade de alla tagit hatten av och sprungit sin väg. För tjugo år sedan skulle alla frikyrkliga bestämt gillat den ställning, som vi pingstvännen intaga till de moderna allianssträvandena. Men nu är det annorlunda. Nu synas de frikyrkliga ledarna ej sky allians med några, knappast med själve påven i Rom. Förr visste de frikyrkliga, att de hade verkliga bibliska sanningar att föra fram och att stå för. Många av dem hade fått utstå både fängelse och andra lidanden för sin tro. Och det var just därför, att de ej kunde svika dessa sanningar, som de fingo lida. Talaren hade hört sin egen mor berätta, huru hon en mörk kväll, för att ej bli stenad av rasande motståndare, hade måste smyga sig bort till en vik av Väner för att där undgå dopet. Det är helt naturligt, att man, då man varit med om sådant, ej sedan kan anse dopet oväsentligt och utan vidare pruta av på den sanningen för att få allians med dess motståndare. Baptisterna ansågos nog fordor mycket partiska, men det var nog en partiskhet, som Gud bekände sig till. Att hålla fast vid de bibliska sanningarna, som Gud gjort levande för våra hjärtan, är icke partisinne. Partisinne är att hålla fast vid människor och mänskliga inrättningar, så att ej Guds riksintresse blir medelpunkten i våra strävanden. Det har nu emellertid blivit mycket annorlunda bland en stor del av baptisterna. För att kunna alliera sig med andra frikyrk-

liga samt med världskyrkorna, hava de måst låta kärleken till sanningen fara.

Evangelii Härold nr 26 1927

Bibelstudieveckan i Kölingared

Om allianssträvanden och andlig enhet. Av G.E. Söderholm

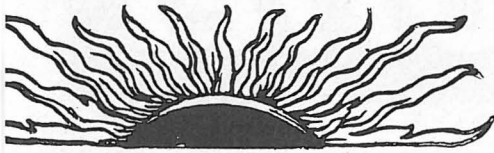
om de frikyrkliga samfunden

Såsom en allmän regel framställdes följande:

- 1) Samfunden som helhet betraktade och deras ledning i synnerhet stå emot den sanning om Andens verk, som Gud givit oss att bära fram, därför kunna vi icke alliera oss med dem.
- 2) De frikyrkliga samfunden göra gemensam sak med de stora världskyrkorna i dandandet av en kyrklig världsallians. Därför gäller det för alla andliga människor att taga avstånd från dessa samfund, om de ej vilja vara med i dessa strävanden, som ytterst förbereda Antikrists framträdande. De andliga kunna icke vara med i denna skötkotrust, om de ej vilja bli besmittade i sin ande.
- 3) Samfunden ha inom sig teologer, som arbeta på att uppriva kristendomens grundvalar. Vi måste taga avstånd från dessa nyteologer och från varje samfund, som hyser dem inom sig, om vi ej skola besmittas och göra oss delaktiga av deras synder (1 Tim. 5:22).

Evangelii Härold nr 27 1927

'de kunde ej svika de

ELII HÄROLD

andlig väckelse och fri mission.

"Jag (Jesus) har kommit, på det att de må
hava liv och hava över nog." Joh. 10: 10.

KTION: **SVEN LIDMAN** och **LEWI PETHRUS**.
ktions- och expeditioner: **Tegnérsgatan 29**.
ktionens och Redaktionens tel.: **24 58** och **Norr 254 71**.

den 2 april

1925

st 50 år sedan betraktades som regel-
sens dödsdom — att göra gemensam
a och gå med i den "ekumeniska ned-
något helt nödvändigt för rörelsens

vara rätt att acceptera alla lockande
stat utan att först ens fråga vad Guds
a ställde sig till dessa idag så aktuella
vad rätt är!

Man har alltid klandrat separatismen. Det gjorde
kyrkan förr i tiden, och det gör hon nu. Men saken
är den, att Guds ord säger, att vi skola vara separ-
atister. Vi skola separera från allt, som icke är av
Gud. Ty Gud själv är separatist. Han skiljer sig
från allt, som är orent. Det rum, där Han icke får
makt och herravälde, lämnar Han. Ja, lovad vare
Gud! Vi ha sanningens ord i detta avseende. Om
därför människorna klandra oss, för att vi söka
vara där, varest vi kunna uträtta något, så kan det
ej hjälpas. Låt oss läsa bibeln, så att vi blir upp-
lysta och icke fälla modet.

Evangelii Härold nr 12 1925
Gemenskap och isolering Lewi Pethrus

om isolering I

om isolering II

Då artikelförfattaren i Sv. Morgonbladet säger,
att undertecknad genom det citerade uttalandet
"klart och värmande" bekant sig till Svenska
Missionsförbundets grundåskådning ifråga om
församlingsgemenskap och församlingens liv, så ta-
ger han grundligt miste. Jag har aldrig hyllat Sv.
Missionsförbundets åsikter i denna sak.

En av Sv. Missionsförbundets predikanter re-
kommenderade sitt samfund genom att säga, att
man där fick ha vilken övertygelse som helst och
ändå kunde vara medlem i dess församlingar. Om
man tror på den Waldenströmska försoningsläran
eller den gamla Lutherska, så menade han, det var
lika bra vilketdera. Ville man döpa barn, så fick
man det, och ville man ha vuxnas dop, så fick man
det. Ja, han gick till och med så långt, så han sade,
att om man tror på en treenig Gud, så är det bra,
och för sin del önskade han helst att medlem-
marna så skulle göra, men om de icke trodde på en
treenig Gud, så ansåg han det icke som något hin-

der för medlemskap i församlingarna.

Man får verkligen ursäkta andra kristna, om de
icke kunna dela en sådan tolerans. För min del
tror jag, att enda sättet på vilket Herren kan få
återföra sin församling till den apostoliska urbil-
den är, att man ifråga om församlingsordning sö-
ker kommer så nära Nya Testamentets mönster,
som det är oss möjligt, i stället för att giva efter för
alla möjliga lösa begrepp, som göra sig gällande i
en förfädd kristenhet. De fria församlingarnas
existensberättigande grundar sig enligt under-
tecknads övertygelse därpå, att de äro fria platt-
formar, från vilka sanningar förkunnats och fort-
farande förkunnas, vilka haft och ännu hava liten
eller ingen plats i kyrkosamfundens förkunnelse.

Evangelii Härold nr 14 1925
Gemenskap och isolering än en gång
Lewi Pethrus

om pingströrelsens väg

Det finns så oändligt många inom statskyrkan och
frikyrkorna, som tala om, att de vilja få in en
pingstens ande i sina församlingar. Det finns så
många predikanter inom samfundet, som ingen-
ting hellre ville än starta sin egen pingströrelse, en
mycket andligare och finare och renare och mer
kultiverad pingströrelse än den stackars föraktade
och förkättrade och misslyckade och primitiva
svenska pingstväckelsen.

Ack, min vän, det är vackra ord och skönt tal
utan några verkligheter bakom. Det kommer ald-
rig att bli något annat än tal och önskingar
och förnäma och överlägsna förkastelsedomar
över vad som finns: maktlösa mänskliga ansträng-
ningar att framskapa något som inga människor
kunna framskapa i egen kraft.

Evangelii Härold nr 27 1925
Vill du pingstväckelsens välsignelser, får du gå
pingstväckelsens väg
av Sven Lidman

om predikantförbundet

Åter en ny organisation är föreslagen bland de fri-
kyrkliga i vårt land. Det är nu alla frikyrkliga pre-
dikanter, man vill hava sammanslutna i en gemen-
sam förening.

Vilket oerhört antal organisationer skall det icke
till slut bli, när man till de nya, som nu uppstå,
lägger alla de, vilka redan finnas inom och utom
de flesta församlingarna. Och så finnes det icke
mer än en organisation, som är omtalad i Guds
ord, nämligen församlingen.

Det goda, som predikantförbundet skulle kunna
giva, kunna vi få på en annan väg än genom en dy-
lik organisation, och de faror, som det har med
sig, önska vi innerligt till Gud, att han må bevara
oss ifrån.

Man talar om, att detta predikantförbund
skulle befrämja enheten bland de kristna. En så-
dan anordning kan se ut, som om den vore av
enande art, men den kommer naturligtvis att i
praktiken verka i motsatt riktning. De flesta pre-
dikanter och präster kommer helt säkert att stå
utanför föreningen i fråga, och då blir ju det hela
en ny skiljemur mellan Guds folk.

Evangelii Härold nr 48 1918
"Predikanternas riksförbund." L. P.

om kompromisser

Vi tro, att en levande kristen, som icke kompro-
missar med otro och skökoväsen, i längden kan
uträtta mera för Guds verk, även om skaran är li-
ten och på alla sidor trängd, än alliansväsendets
beundrare någonsin kunna. Vi tror på den andli-
ga enhet, som Bibeln omtalar, men icke på den
moderna religiösa allians, där så gott som allting
erkännes, bara det går under det kristna namnet.

Evangelii Härold nr 8 1927
Allians eller andlig enhet av L. P.

bibliska sanningarna ...'

Ofta möter man påståendet att välfärden kräver sina offer. Och kanske är det realistiskt resonerat. Vad som däremot sällan sägs rakt ut, är att välfärd och materialism kräver oändligt många offer i de kristna sammanhangen.

Det kärnkristna hoppet om frälsning, uppståndelse och evigt liv, har genom en slapp förkunnelse urholkats och ersatts med ett program där de inomvärldsliga problemen skjuts i förgrunden. Resultatet blir att man sätter sin tillit till lönegrader och kultur, men kampen för tron har upphört, och hoppet har gått förlorat.

Offren för välfärden i kyrkorna är många. Lennart Nilsson höll på att bli ett av dem, när han plötsligt en dag hörde uppbrottssignalen. Budskapet innehöll löftet om Jesu tillkommelse, och en kallelse till en ny livsstil på urkristen grund. Det blev för honom ett uppbrott; inte till höga bekännelser eller svulstigt prat om ideologier, utan till en i högsta grad enkel vardagstillvaro med tidiga morgnar, praktiskt arbete, och där lönen är mat och husrum.

— Men det är just i den där lilla gruppen man kan avslöja sina problem och hjälpa varandra.

Den lilla gruppen är en av husförsamlingarna på Johannelund i Stockholm, där alla lever på samma villkor, och har som riktmarke Apg. 2: Allting gemensamt. Konkret synliggjort bl.a. i hushållet och i företaget Pilgrimstjänst.

— I den lilla gruppen kan vi hjälpa varandra

Idrotten var Lennart Nilssons stora intresse. All tid och alla medel satsade han på att bygga upp sin kropp och helt kunna gå in för idrotten. Flera kvällar i veckan var avskilda för träning. Ishockeyn var den viktigaste grenen, men fotboll, tennis och bordtennis var också kul, i träningssyfte då man hann med.

IFK-Trollhättan hette klubben. Där hade Lennart börjat spela regelbundet i B-laget, och även några matcher i A-laget.

Ett helt annat lag är storfamiljen på Johannelund. Vi består av en skara ungdomar som tagit bibelns uppbrottssignaler på allvar. Ur alla sammanhang har Gud kallat ut människor till helig tjänst i evangelisation,

gatumission och litteraturmission. De flesta av oss är också aktiva inom Pilgrimstjänst, vårt eget företag som gör det möjligt för oss att i största möjliga mån bli självförsörjande.

Studenter, journalister, vetenskapsmän; narkomaner, alkoholister eller karriärister — vilken bakgrund vi än har så har vi ändå mött samme frälsare, och svetsats samman till ett team som kämpar för evangeliets framgång bland människor.

En av oss

En av oss heter Lennart Nilsson, är 27 år gammal, och kommer från idrottssamman-

hang. Frälsningsupplevelsen och det uppbrott som alltid följer på den har gjort det möjligt för en ung, intensivt idrottsintresserad man att ställa sin kropp till den levande Gudens förfogande och tjäna honom, på heltid, för alltid.

Visst blir man tvingad till **avståndstagande** och **uttåg** i mångt och mycket, men det betyder föga då man har fått en sådan mäktig Frälsare som Jesus att följa och dessutom erbjuda människorna att ta emot. Och då blir det inte bara frågan om uppbrott och uttåg, utan även om **uppståndelse**!

Livet i det nya laget betyder för Lennart inte träning tre kvällar i veckan utan väckelsemöten, bibelstudier och arbete. Ideologisk

träning och praktisk skolning. Inte lekamlig övning, som visserligen gagnar till litet, utan gudsfruktan — som gagnar till allt!

De verkliga uppbrottssignalerna nådde Lennart första gången han kom i kontakt med Maranata sommaren 1973. En väninna inbjöd honom att följa med på Maranatakonferens på Malmahed i Malmköping och Lennart, vid den tidpunkten ganska nyfrälst, tackade ja.

— Jag var medlem i en frikyrkoförsamling i Trollhättan. I Malmköping förnam jag genast att detta var någonting annorlunda. Gud talade, folk klappade i händerna och friheten i mötena var stor.

Från olika kyrkor

Med outplånliga intryck från sin första Maranatakonferens återvände Lennart till hemstaden.

— Jag fortsatte att gå på de flesta mötena i den församling där jag var medlem. Jag sjöng i strängmusiken och var med på torgmötena och delade ut traktater. Ändå tycktes det mig som om något inte stod rätt till.

— I Trollhättan kom jag i kontakt med en ung familj som drev en missionsbokhandel. De brukade ofta besöka Stockholm och är förresten just nu bosatta här och deltar aktivt i Maranataförsamlingens angelägna arbete. I dessa unga makars hem brukade vi samlas och be till Gud tillsammans — en grupp ungdomar från olika kyrkor.

— Så här efteråt förstår jag att Gud ville samla en skara utanför lägret. Själv upplevde jag kallelse till personlig kontakt med människor. Men då det blev klart för oss hur smal vägen egentligen är drog sig många tillbaka och vi blev endast några få kvar.

Vid den tidpunkten både kände och förstod Lennart att han skulle åka till Stockholm. Maranatamötena i Malmköping var långtifrån glömda. Så när våra unga makar skulle bila upp till Stockholm för att delta i tältmötena i Tantolunden tvekade inte Lennart ett ögonblick utan följde med.

— Vid den tiden var jag ganska förvirrad, berättar Lennart. Jag visste knappt var jag stod, men innerst inne bad jag om Guds ledning. Så Arne Imsens fråga om jag inte tänkte stanna ytterligare några dagar i Stockholm, då jag redan beslutat mig för att åka hem, kom som ett rent bönesvar.

— Ändå hade jag väldigt svårt att bestämma mig. Men Gud talade i ett möte och jag upplevde att det var hans vilja att jag skulle stanna. Och sedan dess har jag blivit kvar här...

Fostrande

Nu bor du alltså på Johannelund, i storfamiljen. Hur upplever du det?

— Fostrande. Men jag tycker också det är betydelsefullt för kontakten mellan människor. Gemenskapen i den lilla gruppen, där man kan avslöja sina problem, hjälpa var-

andra, upplever jag som väsentlig.

— Gud låter oss hamna i kriser, då vi kanske måste vara ensamma med Honom mycket. Men det är också viktigt att kunna öppna sig för varandra. Att kunna gå till någon man har förtroende för. Det har jag själv erfarenhet av här.

Vad är det i ditt synsätt som mest förändrats sedan du kom hit?

— I början reagerade jag mot kritiken emot samfunden och kyrkorna. Men nu ser jag att den kritiken är befogad. Det som inte överensstämmer med Guds Ord måste vi ta avstånd ifrån!

Vad har vi att komma med då?

— Vi har gått ut, utanför lägret för att kunna hålla oss till den mönsterbild Gud givit sitt folk. Den som vill hålla Guds Ord har en smal väg framför, men den är framkomlig. Jag är fast övertygad om att den som har ett ärligt hjärta inför Gud kommer rätt.

Är Pilgrimstjänst en realistisk idé? Kan vi bli självförsörjande?

— Jag tror på självförsörjning i största möjliga mån. Vi kommer väl i vilket fall som helst att tvingas leva helt annorlunda, vad tiden lider.

Potatis från egen odling

Tillsammans med några andra bröder har Lennart vid flera tillfällen tillbringat några veckor ute på vischan vid storfamiljens bondgård i Norrköpingstrakten. Dessa bröder har tagit ett första steg i praktisk riktning mot självförsörjande. När borden dukas och storfamiljen tar lunchpaus kan vi äta fläsk eller stek från de grisar vi själva uppfött. Vetemjölet vi använder har vi själva framställt och dagligen äter vi potatis från vår egen odling.

Men det är inte utan motstånd och inre kamp man träder in på en sådan här kurs. Rätt kunskap är oundgänglig om vi ska kunna stå emot och behålla fältet i den kamp vi avslutsamt kastat oss in i.

— Tidigt läste jag böckerna Har Lewi Pethrus rätt och Tid att vakna av Arne Imsen. Det sa "ja, amen" i hjärtat. Precis det jag upplevde fanns formulerat på böckernas sidor!

Lennart säger vidare att han högt värdesatt undervisningen i församlingen och själv fått uppleva välsignelsen i att enskilt studera bibeln, lära känna Jesus ännu mer och inhämta ännu mer nödvändig kunskap.

— Här har jag fått veta sanningen om Guds väg. Det har varit precis som om det sagts: "Här är vägen — vandra på den". Gud fostrar — det var inte bara idrotten som band mig. Jag har alltid varit intresserad av inspelning och jag var en stor rockfantast innan jag blev frälst. Idolerna var Elvis Presley och Tommy Steele. Men jag gjorde mig av med alla skivorna och kan nu tjäna Jesus genom att hjälpa till med inspelning av bibelstudier.

På så sätt är Lennart också medskyldig i att sprida det oerhört farliga sprängstoff som väckelsebudskapet utgör i sin oförfälskade form!

— En undervisning som drar upp linjerna och gränserna. Många gånger då man lyssnar får man svar på en fråga och instämmer: "Så här måste det vara!"

— Mitt personliga bibelstudium? Gud har visat mig något av betydelsen i Jesu blod. Att satan inte har någon rätt att anklaga oss. Vi behöver inte själva kämpa, utan vi kan åberopa blodet. Vi kan möta varje situation på blodets grund. Då måste satan ge vika! Och även om vi har felat så förlåter Gud och ordnar upp situationen. Han har erkänt blodet! Det var stort för mig att en dag kunna se detta.

Totalvägrar

Vad fick det för betydelse för ditt trosliv?

— Förut kunde man uppleva hur satan ville stressa och anklaga en för sådant som Gud redan förlåtit. Det är oerhört viktigt att varje kristen kan förstå blodets betydelse!

För en tid sedan blev Lennart inkallad till rep.övning. Men nu vägrar han konsekvent att gå med i krigsmaskineriets smutsiga led.

— Jag vill ta avstånd helt från krigsapparaten! Jag har helt enkelt blivit överbevisad om att det handlar om att ta ställning för eller emot.

— Jag tror att det är värt att satsa på Jesus i stället! Man måste bryta upp om man vill följa Lammet. Speciellt i vår tid. Man måste vara vaken. Lyssna och handla. Lyda Gud!

Din bror Christer Nilsson har kommit långt i sitt ishockeyspelande. Han spelar i ett allsvenskt lag. Ångrar du att du bröt upp?

— Jag ångrar inte att jag bröt upp. Jag vill gå Guds väg. Den är utstakad och leder ut. □

Text: Bo Högländer

Foto: Lars O. Andersson

**Du
har väl
sänt in
pren.avg.
för -76?**

DEN ORGANISERADE FRIKYRKAN

Historisk bakgrund

EVANGELISKA ALLIANSEN, 1846 i London. Ett första ekumeniskt initiativ i modern tid. Utgjorde en sammanslutning av troende inom kyrkorna med avsikt att bekämpa ateism, liberalteologi och katolicism. Existerar fortfarande idag. Mest känd för sin årligen återkommande **bönevecka**.

FÖRSTA INTERNATIONELLA MISSIONSKONFERENSEN, 1910 i Edinburgh. Tillkom för att underlätta samarbetet på missionsfältet. Det ledde till bildandet av **Internationella missionsrådet**, som under 1900-talet hållit flera större och mindre världskonferenser. Rådet uppgick 1961 i Kyrkornas världsråd. I Sverige bildades 1912 det motsvarande Svenska missionsrådet.

EKUMENISKA MÖTET I STOCKHOLM 1925. Samlade 700 representanter från kyrkor över hela världen på initiativ av ärkebiskopen Nathan Söderblom. Betraktas som genombrottet för de ekumeniska strävandena. Förhandlingarna gällde främst hur de kristna skulle uppträda i samhällslivet och vad man kunde göra för fred och rättvisa i världen. Ur stockholmsmötet framväxte **Life and work-rörelsen**, Två år senare tillkom **Faith and order**, som skulle söka främja teologisk enighet. Arbetet avstannade under kriget men satte åter fart när det var över.

KYRKORNAS VÄRLDSRÅD, bildades 1948 i Amsterdam med Life and work och Faith and order som underavdelningar. I mötet i **Uppsala 1968** hölls för första gången en gemensam nattvard mellan katoliker, protestanter och frikyrkliga. Resolutioner antogs både om Vietnam och Mellanöstern. Det senaste mötet hölls i **Nairobi 1975** mellan 280 olika kyrkor i världen. Man betonade noga den karismatiska gemenskapen.

Inför detta nät av kristna organisationer kan man fråga sig hur pass mycket den enskilde kristne vet eller har möjlighet att påverka med tanke på det oerhörda inflytande dessa nämnder och råd har i viktiga kyrkopolitiska och ekonomiska frågor.

SVENSKA EKUMENISKA NÄMNDEN bildades 1932 på initiativ av Nathan Söderblom. Har sin stora betydelse som den mest representativa plattformen för kristenheten i Sverige. Utgör en tung remissinstans. Har tagit ställning till kriget i Vietnam och antisemitismen i Sovjet. Kontaktorgan för Kyrkornas Världsråd. Som ordförande fungerar ärkebiskopen. I nämnden ingår en stor mängd kristna samfund och organisationer bl.a. katolska kyrkan. Representerade genom enbart kontaktmän är pingströrelsen, EFS och Alliansmissionen. Utanför står bl.a. Helgelseförbundet och Örebromissionen. Nämnden stod 1968 värd för Kyrkornas Världsråds möte i Uppsala. År 1972 anordnade man det **Kristna riksmötet i Göteborg, G-72**. Står som initiativtagare till **lokala ekumeniska samarbetskommittéer och konferenser**. Ett av nämndens utskott står som anordnare av **Bönevecka för kristen enhet** varje år i januari.

SVERIGES FRIKYRKORÅD bildades 1918 under namnet Frikyrkliga samarbetskommittén. Rådet är samarbetsorgan för 8 av landets frikyrkor. Utanför står bl.a. pingströrelsen, EFS och Frälsningsarmén. Ordförande är Gösta Hedberg, Missionsförbundet. Rådet anordnar **frikyrkomöten**, som är rådgivande församlingar för dess fortsatta arbete. Senaste mötet hölls i **Örebro 1969** med ca 1 500 deltagare. Nästa möte hålls i **Jönköping 7-11 februari 1976**. Under mottot **Frikyrkan hjälper** samordnar rådet katastrofarbete och u-hjälp. År 1973 för-

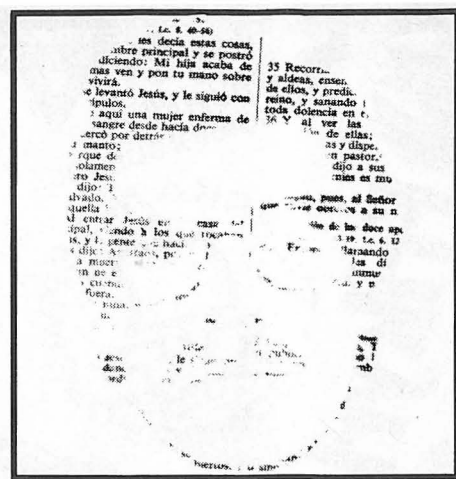
medlade man hjälp till Sydvietnam genom en buddistisk organisation. Rådet utser även pastorer vid skolor, sjukhus och anstalter.

SVERIGES FRIKYRKORÅDS SAMARBETSNÄMND är det organ som staten 1971 tillsatte för att kunna fördela statsbidragen mellan de fria trosamfunden. Samarbetsnämnden består av Frikyrkorådet och ytterligare 5 samfund bl.a. pingströrelsen, EFS och Frälsningsarmén. Delegaterna föreslås av samfunden själva. Pingströrelsens delegat utses av Centrala hjälpkassan. För 1976 erhöll nämnden 25 milj kronor att fördela. Av dem går 6 milj kronor till pingströrelsen. Samarbetsnämnden har även att bestämma bidragens storlek till mosaiska församlingen och katolska kyrkan.

SAMVERKANSDELEGATIONEN kallas den grupp av samfund, som inte är medlemmar i men samarbetar med Sveriges frikyrkoråd. Dit hör bl.a. katolska kyrkan, ortodoxa kyrkorna och mosaiska församlingen.

FRIA KRISTNA SAMFUNDENS RÅD bildades 1975 och består av 12 samfundsledare. Rådet motsvarar Frikyrkorådets samarbetsnämnd men är en arbetsgemenskap. Man uppvaktar myndigheter och söker bereda väg för kristen verksamhet på skolor, sjukhus och anstalter. Ordförande är Karl-Erik Heinerborg, pingströrelsen.

Toppintervju inför EKUNOMISKA MÖTET

Göstabo Hörnhed en erfaren kyrkoledare märkt efter många duster och flitigt umgänge med pressen, var överraskande öppenhjärtig i sitt samtal med MR.

Pastor Göstabo Hörnhed har bråda dagar, och det hörs på tonen att rampfebern inför premiären har gjort sin entré. Det är ju stora ting det gäller; ett historiskt skeende där honnörsorden "gäst", "observatör", "delegat" markerar epoker.

Midnattsropets medarbetare Finnarne trängde sig på med några frågor inför det stora evenemanget, och den strävsamme, men ännu något orutinerade karkumenen, gav beredvilligt djupa och mångsidiga svar.

Pastor Hörnhed, det sägs att det är första gången ni och er rörelse officiellt deltar såsom medrangör och delegat i ett möte som detta. Stämmer det?

— Nja, det vill säga, vi har tidigare varit både negativa och positiva. Mest beror det nog på missförstånd och många konstlade klyftor. Genombrottstidens provocerande språk skapade nog många onödiga barriärer. Nu ställer vi emellertid upp för första gången som medarrangörer och delegater.

Hur uppstod tidigare antiekumeniska stämningar?

— Småskurna ledare bedömde manifestationer av det slag det här är fråga om alldeles för omoget, ensidigt andligt, och underbyggde denna sin hållning med dogmatiskt enfaldig agitation. En ny generation med distans till konfliktorsakerna har mästertligt lyckats utjämna dessa motsättningar.

Hur uppfattar er rörelse sådana problem nu?

— I dag ter sig gamla söndringsteorier som skåpmat. Vi har insett att gemensamma problem och upplevelser av långt större betydelse numera är så övervägande att vi har allt att vinna på ett enat uppträdande. Vi är numera tillräckligt många för att vinna gehör för våra politiska krav, bara vi kan övervinna vår benägenhet att överbetona vissa konservativa element i vår fundamentalistiska teologi som tidigare fostrat fram alltför världsfrånvända attityder hos gångna generationer.

Kan inte denna omvändelse medföra anpassningssvårigheter för mindre opportunistiska individer?

— De tids- och rörelsefixerade individerna i våra fria församlingar är reducerade till ett mini-

mum utan inflytande, varför vi ser samhällstillvänt på våra uppgifter, och kommer att kunna göra allt betydelsefullare inomvärldsliga insatser tillsammans med våra likatänkande bröder i svensk kristenhet. Det är en fantastisk och spännande chans till enhet mellan samfunden och splittring mellan individer inom samfunden, vilket man måste räkna med kanske, när man är tillsammans i Guds värld.

□ □ □

Katolikerna är ju inviterade såsom gäster. Ser ni det som något positivt?

— Det är ju den klassiska frågan, fastän sådana spörsmål egentligen inte är up-to-date. Vi kan ju inte vara blinda för det som sker i tiden. Inför den påtagliga nya öppenhet i möter från våra katolska bröder, måste vi vara villiga till försonande och överskylande dialoger.

— Nu levande katoliker ska givetvis inte sona vad fäderna har brutit, och vi kan inte bortse ifrån den verklighet vi tydligt förnimmer i de fördjupade kontakterna med våra nya vänner utanför vår krets.

Hur kan denna kontrareformation bäst genomföras?

— Med meditationens hjälp öppnas våra sinnen för en förborgad hemlighet; modersgestaltens samlande dragningskraft. Och det blir lättare för oss att förstå problemets emotionella djup om vi tänker oss andra symboler där katolikerna har placerat Maria i sin kult. För oss kan det vara naturligare att exempelvis tala om "Mor AI" och "Kari Smata". När vi tänker klart och skådar djupt, så förstår vi ju att också dessa har varit moderssköten för olika Kristusgestalter. Med ett sådant kontemplativt skådande, skapar vi helt förutsättningslöst en god grund för etisk och spiritualistisk enhet. Katolikerna kommer säkerligen att förstå vårt behov av att få koppla till deras levande traditioner, utan att uppge något av vårt protestantiska arv.

Hur uppfattar rörelsen dessa signaler till enhet och samförstånd över gränserna?

— Det förstår ni säkert att en rörelse, som alltid varit så öppen och flexibel för utomvärldslig påverkan, och så radikalt förkunnat och stått för urkristen uppbrottssteologi, kan uppleva sin sekulariseringsprocess socialetiskt kvalfullt. Det förträngda eskatologiska perspektivet är en optisk

synvilla, visionärt ända till svärmeri och fanatism i sina intensiva försök att ständigt aktualisera det subjektiva omvändelse- och frälsningsdramat.

— Genom generationsväxling och inomvärldsliga influenser har det blivit allt klarare för de flesta att vi måste bejaka mognadsprocessen från obunden och periodvis ohämmad väckelserörelse, till mångfacetterad, fri kyrka. Jag tror att vi på ett lyckligt sätt funnit formen i en balanserad kombination av väckelsedynamik och kyrkomystik.

□ □ □

Men är inte olika doptraditioner en ekumenisk spär?

— Inte så mycket numera. Det står nämligen klart för alla att det finns bara ett dop, och det är barndop och troendedop. Detta dop utföres endast på ett sätt, nämligen med objektiv sakramentalistisk begutning vid dopfunten, eller med subjektiv begravning i dopgraven. Enhetligheten bestäms av elementet. Här har teologerna gjort en banbrytande insats. Metodiska cirkelaktiviteter har infiltrerat ett analytiskt tänkande, som verkat hälsosamt synkretistiskt. Säkerligen kommer nya synteser att lösa återstående teologiska skiljaktigheter, så enheten också kan dogmatiskt förankras.

Hur ser ni på den uppsplitande frågan om kvinnan och ämbetet?

— Uppmjukningen pågår för fullt inom hela kristenheten. Genom feminiseringsprocessen bland männen, löser sig emancipationen naturligt och smärtfritt.

Vilka fullmakter har er delegation?

— De får tala och samtala i slutna sessioner och öppna sammanträden, men inte votera eller intercelebrera. Dessa friheter har jag gett dem genom andens ledning i fullt demokratisk ordning. Ingen kommer emellertid att exkommuniceras vid eventuell överträdelse. Så går det nämligen inte till i en karismatisk atmosfär. Saknar vi riksorganisation, så måste vi vara beredda att ta vissa risker. Bannlysningensinstrumentet används endast för sektbekämpning och mot intolerans.

□ □ □

Skapar subventionsekumeniken behov av riksomfattande seriös penetrering av mer permanenta samarbetsorgan?

— Ja, det kan man säga. Till en del måste det ekonomiska ansvaret för vårt konstruktiva sam-

hällsarbete transporteras till statens överkyrkliga departement. De samfund, frikyrkor och institutioner som vuxit fram ur en väckelsetradition kan inte längre tjäna sitt syfte enbart med karismatisk väckelse och trosoffer, och samhället har insett sitt ansvar. Det utomordentliga med dessa anslag är att de beviljas utan några förödmjukande krav på motprestationer. Frikyrkorna själva får bestämma vilka maktcentra som ska administrera direktiven.

— Här är det på sin plats att ge våra myndigheter en eloge. Det har visat sig att vår regering varit beredd att tillgodose våra speciella krav på särbehandling. För oss var det nämligen principiellt mycket betydelsefullt att i bästa samförstånd, med fast beslutsamhet, broderligt markera distansen till andra riksstyrdas bidragsmottagare. Den fördelningssekumenik som nu tar form i råd, nämnder och samarbetsorgan för riksangelägenheter, siar om fördjupad samverkan mellan trossamfundet.

Till sist, pastor Hörnhed, vad väntar ni er av riksmötet?

— Som bekant, befinner sig vårt land i en mycket svår nödsituation. Mission, evangelisation och u-landshjälp pockar på vår samlade uppmärksamhet, och vi erbjuds nu en utomordentlig möjlighet att av sakkunniga guider ledas in i koncentrerade aktioner för hela världens restaurering.

— Vi lever i återupprättelsens tidevarv då vår Herres kosmiska ställning och frälsningens universella räckvidd fokuseras. Ömsint och realistiskt måste kristustillhörigheten befrias från kyrkornas och människomeningarnas sekteristiska instängdhet. Det blir högt till tak då vi är tillsammans i Guds värld.

— Jag tror att riksmötet blir ett festligt virrvarr!!!

C H Spurgeon:

Jag känner för dem icke tillräckligt skarpa ord

För bortåt hundra år sedan skrev predikanternas furste, Charles H. Spurgeon något, som i dessa dagar borde ropas högt i alla de evangeliska kyrkorna och samfundet. Låt oss lyssna till denne gudsmans ord:

— Gå in i en kyrka, där ritualisten har ifört sig sin prunkande dräkt och kråmar sig inför Gud som en påfågel. Du skulle helt säkert vilja säga till honom: Om du kände Guds gåva, så skulle du lägga av dig all denna dårskap och hellre komma inför Gud i säck och aska än i dylik grannlåt. Då skulle du ödmjuka dig inför den Allrahögste, som den mest fördömlige av människor, därför att du har vågat att kalla dig präst, ty präst är du icke alls för dina medmänniskor. En är präst, nämligen Kristus Jesus, och ingen annan präst med undantag av att alla hava ett allmänt prästadöme, vilka icke några vissa kunna göra anspråk på för sig själva enbart. Om de så göra, draga de över sig det fruktansvärda öde, som övergick Kora, Datan och Abiram, vilka kallade sig själva präster, men voro det icke. Om du visste Guds gåva, din stackare, skulle du lägga av denna prästerliga skrud och böja dig inför vår bekännelses Överstepräst och dyrka Honom allena!

Det kommer en kristens blod att koka, när man ser slikt prål bli föremål för dyrkan och det till på köpet i en protestantisk kyrka. En samling opänyttfödda oduglingar, som kalla sig "präster"! Jag skulle icke alls använda så stränga ord om dem, ifall de vore ärliga nog att gå till Roms kyrka, dit de rätteligen höra, men då de tillåta sig den fräckheten att i vårt land utgiva sig för det som de icke äro, känner jag för dem icke tillräckligt skarpa ord. Om dessa präster finge, som de ville, då skulle vi vara tvungna att falla ned och slicka deras fot-sulor, alldeles som våra okunniga förfäder böjde sig för legoherdarna från Rom. När man ser på målningar, hur påven och hans kardinaler utdela sina välsignelser i Vatikanen, medan beund-

rande skaror falla ned och dyrka dem, då känner och förstår man, att det är oändligt mycket bättre att tillbedja djävulen själv.

Vi giva Gud äran, men icke ett grand av hyllning åt vare sig människor eller änglar. Har jag icke sett, hur skaror i hundra- och tusental falla ned och tillbedja bilder och utklädda dockor? Jag har sett dem dyrka ben och gamla tänder; jag har sett dem tillbedja ett gammalt skelett, klätt i en modern kostym. Det sades vara skelettet av ett "helgon". Och jag har förundrat mig över, att det kan finnas människor, som äro så förblindade, att de tro, att sådan avgudadyrkan kan behaga den allrahögsta Guden.

Vi, bröder, Guds folk, vi som känna Kristus, kunna icke annat än med avsky och förskräckelse vända oss från ett sådant avfall. Vår tillbedjan vilja vi giva åt Jesus allena. Nu gives det något, varmed din religion kan prövas. När du beder, till vem beder du? Genom vem beder du? När du sjunger, för vem är din sång avsedd? När du predikar, till vems ära predikar du? Vem är det, som du vill tjäna?

Ty så sant Herren lever, om du gör det för dig själv eller för någon annan utom Jesus Kristus, då vet du icke vad gudaktighetens kraft är, ty Kristus och Kristus allena måste för varje kristen vara det stora föremålet; att främja Hans ära måste vara det, för vilket han är villig att leva, och för vilket han, om så behöves, är beredd att dö.

Ned, ned, ned, med allting annat men upp, upp, upp, med Kristi kors! Ned med edert "dop" och mässor och "sakrament"! Ned med edra prästlögner, eder ritualism och eder liturgi! Ned med edra fina musik och eder pomp och edra skrudor och dräkter och kåpor och ceremonier! Men upp, upp, upp, med läran om det nakna korset och Frälsaren som dog för våra synder. Låt det ljuda över hela världen: Se på den Korsfäste. Det är liv genom en enfaldig tro på Honom, men ingenstädes eljest.

GAMLA BRO — med evangelium i centrum

Gamla Brogatan 27 ① Centralen, Stockholm

*förvandlat
av ungdom
som
förvandlats
genom
evangelium*

GAMLA BRO lever genom Guds Ande och kraft. Alltid evangelium i centrum. Alltid öppet för den som söker andlig hjälp. Jourtelefon: 235 230.

VÄCKELSEMÖTEN onsdag och lördag 19.30. Söndag 19.00.

BIBELSTUDIUM varje tisd. 19.30. Arne Imsen undervisar.

BÖNEMÖTEN. Vardagar 7.30 och 12.00.

KOM OCH LÄR KÄNNA VÅR JESUS!

● SERVERING

Trivsamma och rökfria lokaler mitt i city.

Hemlagade lunchrätter eller något från grillen.

Vacker festvåning för mindre sällskap — Sammanträdeslokaler —

Pilgrimshem
Ring för beställning!
Tel 235 230

Öppet vard. 9—23
Sönd. 12.30—23.00

Postgironr 44 10 05-6

● KLARA TONER

Rikt urval andlig litteratur
Biblar på många språk

Gitarrer, LP-skivor, Kassetter.

Öppet 9.30—18.00
Lörd. 9.30—14.00

Bandotek/lärum

Väckelselitteratur i lärummet.

Öppet 9—23
Sönd. 12.30—23.00

självlärt, för det finns ju erfarenheter över alla gränser där.

MR:

Var det Filadelfiaförsamlingen i Stockholm?

Djurfeldt:

Ja, det hänger samman med att Filadelfiaförsamlingen i Stockholm blivit utnyttjad som remissinstans gång efter annan, så där är det Filadelfiaförsamlingen i Stockholm som är ansvarig. Och där har ofta förekommit samråd i samband med predikantveckan.

MR:

Hedberg, du sade tidigare när du talade om de statliga stöden till samfunden att det var positivt att ni får träffas och dryfta de här frågorna — just när det gäller att samtala om de statliga stöden. Vad samtalas man om då?

Hedberg:

Vi har ju själva tillsammans utformat ordningarna för hur detta stöd fördelas mellan samfunden. Staten har ju överlämnat ansvaret åt oss att finna formerna för detta. Och sedan har de i sin tur godkänt detta efteråt. Men där finns ju ett betydelsefullt och fint samarbete manifesterat.

MR:

I den här samarbetskommittén, hur utser pingstvännerna sina representanter?

Aglert:

Ja, pingströrelsen har funnit det lämpligt att ett särskilt organ i pingströrelsen gör fördelningen för deras församlingar av det statliga stödet, och det kommer till Sveriges Frikyrkoråd ett förslag från detta organ vilka som ska sitta i samarbetsnämnden. Samarbetsnämnden sammanställer de olika samfundens förslag och sänder in det till regeringen, och regeringen har hittills icke avvikit från de här förslagen.

MR:

Hur kan hela pingströrelsen i Sverige representera sig?

Djurfeldt:

Representanterna i Frikyrkorådets samarbetsnämnd utses väl av Filadelfiaförsamlingen i Stockholm. Är det inte så?

Aglert:

Ja, det vågar jag inte svara på . . .

Hedlund:

Jag trodde det var hjälpkassan . . .

Djurfeldt:

Ja, och den är underställd Filadelfiaförsamlingen i Stockholm, och det är en gammal sak sedan mitten av 40-talet. Formellt utses delegaterna — en ordinarie och en suppleant. Sedan handhas detta av centrala hjälpkassans predikanter själva fördelningen. Men det följer mekaniska principer, så det är ingen stor

fråga sedan man en gång väl har fastlagt principerna är det ingen fara!

MR:

Vi talade om pionjärerna förut. De kallade ju all ekumenik för avfall. Är det inte en fara nu att de unga i pingströrelsen inte förstår vilken kamp pionjärerna hade på sådana områden. Är det inte väldigt farligt att börja lätta på de här gränserna. Ni som är litet äldre i pingströrelsen borde känna till det här bättre. Vet de unga om historien?

Djurfeldt:

Attityderna förändras

Ja, det är ingen tvekan om att attityderna har förändrats. Jag vill också påminna om att Pethrus som var med hela tiden ifrån pingströrelsens början till sin död 1974, aldrig var låst i sitt förhållande till andra kristna. När pingströrelsen bröt fram, var det något som berörde olika slags kristna. Sedan kom det motsättningar som skapade kanske en ibland onödig isolering. Det hade att göra med historiska faktorer som jag inte kan gå in på här, men det är mycket av detta som har lösts upp genom att det går fram en väckelse över hela världen, där många gör pingsterfarenheter. Och det har skapat nya möjligheter till samtal.

I det läget var t.ex. Lewi Pethrus. Han var med på G-72 och upplevde detta som mycket positivt. Man upplevde det som att här hade kommit en ny form av möjlighet att mötas som kristna. Det var inte bara resolutionsekumenik, utan det gav tillfällen till verkligt andlig gemenskap. Och det var olika spretande tendenser ute i mötet, men det var också mycket av ett påtagligt andligt skeende.

Att ställa sig utanför en sådan utveckling tror jag är olyckligt. Det gäller att vara öppen för att tiden förändras. Det är ingen kristen rörelse som sitter inne med hela sanningen. Och är det så att vi fått del av något särskilt som vi anser värdefullt, och som vi inte kan mista, så är det något vi kan ge vidare till andra också. Det måste vara grundprincipen.

Hedberg:

Jag tycker det är ett väldigt hårt uttryck att säga att pionjärerna sa att det var ett *avfall* att samverka.

MR:

Det gjorde dom!

Hedberg:

Jag har aldrig sett det uttrycket i skrift, men däremot vet jag att Lewi Pethrus har deltagit i alla frikyrkomöten som jag kan minnas. — Lika väl som han deltog i kyrkornas världsplenarsamling i Uppsala 1968 och sedan i G-72. I G-72 blev det en särskild markering genom hans medverkan. Och det har ju förekommit mängder av samarbetsformer under flera tiotal år. Inte minst de gemensamma, stora Nytt Livs- och Korstågsmötena i olika städer

under i varje fall femton års tid. Allt mer markerat. Så det här är ju ur den synpunkten ingen nyhet i fråga om samarbete. Om man ser till *saken*. Däremot är det *formellt* en nyhet, genom att det sker inom ramen för ett kristet riksmöte. Bland annat.

Aglert:

Jag ska bara säga att när det gäller våra relationer som kristna här i samhället, så finns det förfärligt många saker som talar för att vi måste uppträda gemensamt om vi ska få någon makt med samhället och göra någonting som väcker respekt och ha något inflytande. Och i det sammanhanget så kan vi när vi uppträder någorlunda enigt ändå mena oss representera bortåt 800.000 till en miljon människor. Och det har visat sig att i de remissvar som har fått den tyngden, så har de också blivit beaktade i rätt stor utsträckning: och kommer också att bli beaktade i fortsättningen.

Att hitta varandra

Då det gäller många evangelisatoriska uppgifter i vårt land, så finns det också skäl till att vi försöker att hitta varandra. Vi har väldigt svårt att komma in på fångelser, på skolor och sjukhus om vi inte uppträder i någorlunda ordning. Och det är där vi har hittat varandra i det nya samarbetsrådet. Och inom den ramen har självfallet varje predikant och varje sånggrupp och varje sambund absolut frihet att framföra sitt budskap efter sin övertygelse och tro.

Det är alltså absolut inte frågan om någon nivellering eller något sätt att utsläta de dogmatiska eller teologiska skiljelinjer som kan finnas. Inte ens historien, naturligtvis. Framför allt inte den. Utan här är det bara ett gemensamt ansvar som vi känner, och vi som har ansvaret för Sveriges Frikyrkoråd, vi är beredda att gå ganska långt i flexibilitet för att försöka hitta så riktiga former som möjligt så att alla känner att de är respekterade och får vara vad de är utifrån sin övertygelse i en kristen gemenskap.

Och jag hoppas för min del att Jönköpingsmötet ska ge ett klart belägg för det.

MR:

Att Gud döper svenska präster i den helige Ande, legitimerar det samarbete med svenska kyrkan? Gud döper väl inte samfund i Anden, utan individer?
Djurfeldt:

Det går inte att svara på en sådan sak med ett enda ord, därför att det finns så många olika samarbetsformer. Och jag har personligen mycket värdefull erfarenhet utav samarbete i olika former med folk ifrån svenska kyrkan. Och gemensamma andliga erfarenheter. Det finns mycket fina kristna inom statskyrkan.

alla sammanhang. Genom den nya erfarenhet som de hade gjort, så hade de blivit hemlösa och bortkomna. Det är inte skrivet till helgon, utan till en samling rätt fumliga och drulliga individer som inte riktigt visste hur de skulle bete sig efter det att de hade kommit till tro på Jesus Kristus. För en del var det en fullständig överhettning i känslolivet. Och det inte bara gränsade till fanatism, utan det drog ut över fanatismens gränser. De fick känslan av att nu var det dags att bryta upp. De slutade sina jobb, och väntade på Jesus.

De kunde inte tänka sig att Kristus skulle dröja någon mansålder. Och det är så typiskt där den helige Ande är verksam. Där är det som om evigheten går in över tidens gränser. Det finns inga möjligheter att använda vanliga begrepp längre. Där försvinner ju timmarna som sekunder. Man tittar på klockan när den är tio på kvällen. Så helt plötsligt faller den helige Ande. Så tittar man på klockan igen vid halv-eltiden, och då är den nio på morgonen. Var har tiden tagit vägen? Där den helige Ande är, där är evigheten. Där gäller inte tidsbegreppen längre. Och det är inte lätt när man är på jorden och i tiden att göra dessa upplevelser och samtidigt försöka anpassa sig till tiden när man är i evigheten. I evigheten med Jesus känner man inte längre svedan och värken ifrån konflikterna med makterna. Man känner inte lidandet längre.

Levde som främlingar

De var sargade, därför att de var litet fanatiska och överhettade i känslolivet. Ingen kunde riktigt umgås med dem längre, för de hade blivit så annorlunda; rent ut sagt, galna. De passade inte in någonstans, och de fick ett hugg där och ett slag där. De passade inte, därför att de hade ingen tillämpad kultur. Livet var som en vårflood som inte gick att styra och forma. Det fanns inget belevat mönster.

De såg Jesus i alla dimensioner, och på alla nivåer. Det var Jesus i allt, överallt och genom allt. Allt var så underbart, så storslaget, så fantastiskt.

Det här med arbete blev så löjligt och dumt. Att hålla på och jobba, när vi väntar på sådana stora ting! Det verkar så malplacerat med alla materiella saker. De tog konsekvenserna av detta; slutade arbeta, och väntade i stället.

Men sysslolösheten är farlig. Och det är farligt när vi skall fylla ett tomrum med något. Dessa människor måste få klart för sig att Jesus är överallt. Han är även i den dagliga gärningen och står bredvid och hjälper oss. Den undervisningen var nödvändig för de kristna som hade den här iver, den här fanatismen och den här heliga längtan. Och de kunde inte tänka sig att Jesus skulle dröja en hel mansålder. Därför att de levde i evigheten, och evigheten var i dem. Jesus kommer i dag! Jesus kommer i morgon! Jesus kommer!

Entusiasmen gjorde dem till främlingar. De passade inte in någonstans. Så skriver Paulus brevet. Det är inte en förmyndare som skriver till tuktade. Utan det är en främling som skriver till främlingar. Ty den verkliga främlingen, det var Paulus. Han var bostadslös, fattig och utblottad på allt. Och ändå så gör han klart att det finns ingen som har arbetat såsom han.

Då för han in ytterligare en dimension i deras frälsningsupplevelse. De som levat i ockuperat land, förstår det här bäst. För detta är egentligen en hemlig skrivelse till människor som lever i krig och farozoner. I ockuperat land, nästan på fientligt territorium.

Under krigsåren . . .

Under krigsåren var den norske kungen i London. Det var förbjudet att ha radioapparater, och det var förbjudet att skicka meddelanden ifrån den norska regeringen och kungen. De drog fram på illegala vägar. Och ute i buskarna, i källarna och på vindarna låg det trogna, kungaväntande folket och lyssnade på nyhetsrapporterna. De vägrade att acceptera de nyhetsrapporter som ockupationsmakten förmedlade. Det var styrt och tillrättalagt för att passa deras propaganda.

De var i sitt eget land, och ändå på fientligt territorium, i ständig farozon. De fick egentligen inte höra och än mindre läsa de illegala besked som kom genom tidningarna som kallades "underground-aviser". När de kom, lästes de i smyg.

Det är något av detta vi som tror på Jesus upplever. Vi är på fientligt territorium och har makter omkring oss. Vi får knappt lyssna, men vi lyssnar ändå. Vi har våra anonyma samtal med hemmet, och får våra hemliga brev och rapporter genom budskapet. Och så upptäcker vi att budskapet som kommer därifrån stämmer inte med det som kommer via andakterna i Sveriges Radio, eller via predikstolarna i

kyrkorna. Det är en sådan otrolig skillnad. Det är främlingsmark och fientligt territorium. Men vi ser fram emot att kungen skall komma. Det här varar bara en period. Han kommer!

Men det fanns några som verkligen inte fann någon tröst i att kungen skulle komma tillbaka. Det var de som hade förrätt kungen och sitt land. Vi kallade dem då för quislingar, femtekolonnare. De hade förrätt kungen och sitt land. Allierat sig med fienden, och gick hans ärenden. De väntade inte. De var också norrmän, men för dem var budskapet om kungens återkomst ett skräckens budskap.

Så kom den stora, oförgätliga dagen då den norska kungen återvände. Jag var bara en fjortonårig pojke då budet kom att han skulle komma. Vi samlades tillsammans med hundratusentals människor vid Oslofjorden. Där stod det fattiga folket i trasiga kläder efter fem hårda krigsår. Med sina pappersflaggor. Det fanns inga sidenflaggor. Själv så dränktes jag praktiskt taget av massorna. Jag beslöt mig för att klättra upp i ett träd, precis som Sackeus, för jag ville se konungen. Jag såg båten komma in och lägga till vid trappan i Oslo. Och när kungen satte foten i trappan, då brast alla fördämnningar. Det norska folket grät och jublade. Män och kvinnor grät, de formligen sköljdes utav tårar och ropade och jublade. Kungen var tillbaka!

Det är bilden på den levande församlingen som väntar sin konung. Vi lever i fiendeiland och upplever trångmålet och trycket, fattigdomen och bristen, nakenheten och smädelsen. Vi känner alltsammans. Vi har ingenting som är riktigt äkta. Vi har inte råd med någonting. Bildligt talat, så viftar vi med våra pappersflaggor. Men glädjen är äkta och sann, därför att vi har sett honom. Han kommer tillbaka.

Han kommer igen!

Mina älskade vänner, i sanning, Jesus skall komma. Han kommer för att hämta dem som hör honom till. Och evakueringsplanerna är nu framme vid sista stadiet. Rätt vad det är, så träder de i funktion. Den sista frälsningsplanen för församlingen verkställs, och församlingen går för att möta sin konung. "Så trösten nu varandra med dessa ord."

Det är inte vilddjursregementena och regimerna som skall överleva. Det är Människosönens rike. Detta anonyma folk, som inte visste vad det var eller vad det skall bli. De skall inta sina sanna och rätta funktioner i den gudomliga frälsningsordningen. Det skall bli uppenbart, ty de skall bli lika honom, och för evigt få vara tillsammans med honom. Syskon! Han skall komma! JESUS ÄR HERRE! "Så trösten nu varandra med dessa ord."

Okunnig

HOLGER SJÖGREEN, f.d. reseevangelist, numera pastor i Gileadförsamlingen i Göteborg, ville först inte på något sätt uttala sig för MR. Han menade att omgivningen kunde få för sig att han har något samröre med Maranata, vilket skulle vara ytterst olyckligt för hans arbete. Men han fick klart för sig att det i MR är rätt vanligt med uttalanden av människor som officiellt inte kan dela dess syn på olika ting. Och frågorna kunde ställas.

— **På senare tid har ett allt djupare samgående mellan frikyrkliga studieförbundet och pingströrelsen kunnat märkas. Hur ser du på detta?**

— Jag har personligen haft mycket litet med FS att göra. Det beror på en viss tveksamhet. Tveksamheten ligger mest på det emotionella planet. Jag är faktiskt alltför okunnig för att uttala mig om FS.

— **Har Gileadförsamlingen någon kontakt med FS?**

— Ja, genom vår bibelskoleverksamhet har vi fått användning av deras studielitteratur i vissa ämnen. Vi har kunnat utforma en del lektionsserier som studiecirklar. Då har ju även bidrag utgått till dessa. Man väljer själv vilka former man vill ha för sitt samarbete med FS. Det finns exempelvis folkbildningskurser i språk o.dyl. som är nyttigt för alla. Det skulle ju vara dumt att inte ta emot erbjudna bidrag till sådana kurser. För övrigt måste jag säga att jag är oroad över den här bidragsgivningen. Den medför ett beroendeförhållande till staten. Det går ju inte att komma ifrån att om församlingarna vet att de kanske får 10% av sina utgifter täckta genom subventioner, så måste detta efter hand medföra att man räknar med det i sina kalkyler för arbetet.

— **Vilka konsekvenser har du dragit av dessa farhågor?**

— Eftersom jag tidigare inte arbetade i någon särskild församling med direkt ledaransvar, så har jag inte gjort något aktivt. Men jag har muntligen i samtal med bröder uttryckt farhågor.

— **Har Gileadförsamlingen något samröre med PU?**

— Tyvärr är jag mycket dåligt orienterad när det gäller PU. Men vad jag vet, så har Gilead inte någon kontakt med PU.

Acceptabel eftergift

ÅKE BOBERG är ordförande för PU, vilket inte står för PenningUtdelning, utan för Pingstväckelsens Ungdom. Enligt Boberg

är PU ett serviceorgan utan beslutanderätt, som bildades för att bidragen ska kunna fördelas på ett smidigt sätt.

PU består av en kommitté på ett trettio-tal personer från hela landet. Ca 450 församlingar är representerade. Pingstförsamlingen i Eskilstuna är förvaltningsorgan, och där finns även en halvtidsanställd kontorist som sköter den administrativa sidan av bidragsfördelningen inom PU. Hon avlönas av statsmedel.

— Pingströrelsen får två typer av bidrag, berättar Åke Boberg för MR. Det ena är bidrag till central verksamhet. Det är det största, och torde röra sig omkring tre miljoner. Det andra är ett s.k. statligt aktivitetsstöd. Av detta får man bidrag till varje sammankomst där ungdom mellan 12 och 24 år samlas. Per sammankomst och person blir det 7—8 kronor.

— PU är ingen riksorganisation. Stats-

verkspropositionen av den 12 januari klargör att man absolut inte kan jämställa PU med samfundens organisationer. Därför får vi inte heller ut mer än en del av aktivitetsstödet. För att PU skulle vara godkänd organisation, krävs bokförda och matrikelförda medlemmar, årsstämma m.m.

— **Finns några planer på att organisera sig så?**

— Absolut inte. Det skulle gå helt emot pingströrelsens principer i övrigt. Man brukar säga "över min döda kropp". Det är något av vad jag känner i det här sammanhanget.

— **Har man inte redan tagit ett steg på den vägen genom att bilda PU?**

— Det är i så fall en acceptabel eftergift. Det medför inga förpliktelser till medlemsavgifter eller organisatoriska förändringar i församlingarna.

Dagenrubrik talar för sig själv

Regeringen **gör helt om:** **Pingstungdom** **helt godkända** **för statsbidrag**

Dessa första Maranatakristna

Kyrkohistoriens första århundrade var dess mest dynamiska. Kristendomen skaffade sig ett sådant fotfäste i den hedniska världen att den under det tredje århundradet blev erkänd som statsreligion. I motsats till detta sackar det tjugonde århundradets kyrka efter, med tanke på folkmängden, trots att vi lever i massmediaåldern. Om vi ägde samma tillförsikt och förväntan som dessa första "Maranata-kristna" skulle vi utan tvivel nå ut med Kristus till vår generation. Men konstigt nog verkar församlingen bli mindre förvissad om hans återkomst ju närmare vi kommer den. Jag kan minnas hur många "sovande kristna" som plötsligt blev "tända" när sanningen om Kristi återkomst gripit tag i dem. Ingen blir motiverad av kyrklighet, men man blir det av "Maranata-begreppet". Själiska, kalla och likgiltiga kristna blir brinnande i anden. Jag föreslår att du varje kväll innan du lägger dig läser några av de bibelställen där det talas om Herrens återkomst och att du sedan fortsätter att tänka på dem när du lagt dig. Inom en månad kommer du att få en ny gnista i ditt liv och en ny glöd i hjärtat. Maranata!

Tim LaHaye i boken Början till slutet.

Bibelstudiekassetter med Arne Imsen:

Staten som Gud

- ... Del I KB 51104
- ... Del II KB 51107
- ... Del III KB 51111a
- ... Del IV KB 51113a

Liknelser om himmelriket

- ... Del I KB 51119
- ... Del II KB 51120 1+2
- ... Partier kring Jesus KB 51121
- ... Rättsuppgörelsen i himlen KB 51102
- ... Kampen för evangelium KB 51025

Romarbrevet

- ... Del I KB 50923
- ... Del II KB 50930
- ... Del III KB 51021
- ... Del IV KB 51028
- ... Del V KB 51104b

- ... Del VI KB 51111b
- ... Del VII KB 51118b
- ... Del VIII KB 51125
- ... Del IX KB 51202
- ... Del X KB 51216
- ... Del XI KB 51230
- ... Del XII KB 60113
- ... Del XIII KB 60120
- ... Det sanna vinträdet KB 60101
- ... Vår tids ideologier i Uppenbarelseboken KB 50515 1+2
- ... Hus- och lokalförsamling i funktion KB 50518
- ... Lärjungaskapets villkor KB 50302
- ... Från brudförsamling till skökökyrka (Malmköping 75) KB 50718
- ... Församlingen och samhället KB 50311
- ... Barnen, församlingen och samhället KB 50323
- ... Andens frukt — köttets

gärningar KB 50121

- ... Väckelse — ännu en gång? KB 41221
- ... Den helige ande i urtid och nutid KB 41203
- ... Hur arbetar den onda andevärlden? KB 41029
- ... Tre epoker i den urkristna församlingen KB 40203
- ... Jag skall göra er till människofiskare KB 30728
- ... Är då Kristus delad? KB 40730

Församlingen och framtiden

- (Malmköpingsveckan 74)
- ... MK 408 ... MK 415
- ... MK 409 ... MK 417 1+2
- ... MK 412 ... MK 418
- ... Allting gemensamt KB 40709

- ... Befrielse från avgudarna KB 40811
- ... "Släpp mitt folk" KB 40414
- ... En fungerande tro KB 40326
- ... Församlingen och politiken KB 31218
- ... Människans slut — Guds början KB 30812
- ☐ JAG VILL BLI KASSETTPRENUMERANT
- Sänd mot postförskott de kassetter som noterats ovan till: (Banden kostar 15:— st)

Namn:

Bostad:

Postnr:

Postadr:
MRM/Kassett, Box 344,
101 24 Stockholm

Sommarplanera för **MALMKÖPING -76**

väckelsefolkets
stora familjefest
med Ordet i centrum

Naturskön bygd i Sörmlands hjärta
● **bad** ● **camping** ● **barnservice**
Inga fasta avgifter — Allting gemensamt.

Malmköpingsveckans kansli Box 344
101 24 STOCKHOLM 08/23 52 30

Midnattsropet 1976

Följ med vad som händer kommande år i väckelsefolkets egen tidning

- ISRAEL
- PREDIKNINGAR
- PILGRIMSSKOLAN
- KRISTENDOM OCH POLITIK
- GUD OCH VÄRNP LIKTEN
- VÄLKOMMEN ATT PRENUMERERA

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 2:50:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer ☐ Är ny prenumerant ☐ Ja, jag vill bli kommissionär Jag tar ex av Midnattsropet t. v. Efternamn _____ Förnamn _____ c/o _____ Gata, Box, Postlåda etc. _____ Post-nr _____ Postanstalt _____	Frankeras ej M. R. betalar portot Till MIDNATTSROPET Pren.avd. Box 1236 161 12 Bromma 12 Svarsförsändelse Konto nr 4745
--	--	---